

GYŐREI ZSOLT – SCHLACHTOVSKY CSABA

Drakula vajda, Mátyás királynak rabja

CSÚFHISTÓRIA EGY EGÉSZBEN

Személyek:

HUNYADI MÁTYÁS, Magyarország királya

DRAKULA, alias Vlad Tepes, Havaselve vajdája, Mátyás fogságában

HUNYADI LÁSZLÓ, Mátyás bátyjának szelleme

SZÉP RADU, Drakula öccsének szelleme

MESÉLŐ

*Játszódik:*1470–74 között Budán, a vár tömlöcében,
az utolsó jelenet pedig 1476-ban, Tergovistyében.**1. jelenet**

MESÉLŐ: Jó estét mindenkinek! Üdvözlöm a kedves csoportot a Budai Vár mélyében. Tekintsük meg, hogyan is festett itt az 1470-es év egyik késő éjszakája. Ejha! Ki trónol ehelyt uralkodói pózban egymaga? Tekintélyes kinézetű, orra se kurta férfiú. Ha csendben ügyelünk rá, kitudhatjuk, mi dolga itt, s tán azt is, hogy nekünk mi dolgunk itt.

TRÓNOLÓ: Hollók bőföggék fel ocsmány lelkeket! Hitvány cselédek, aljanép! Mi ez itt mind? *(Asztalnok)* „Dinnye, szőlő, szamóca meg mandula...” *(Saját hang)* Disznók elé! *(Asztalnok)* „Kajszibarack, áfonya?” *(Saját hang)* Vesszetek meg! Pomagránát! Azt kértem. Avagy kértem? Rendeltem és követeltem! Ki volt az, ki nem hozott? *(Asztalnok)* „Senki, esküszöm!” *(Saját hang)* Megzabálta! Rusnya pór! Hazavitte, felnégyelte, pukkadásig tömte tucat retkes gyermekét. *(Pór)* „Iziben, csimo-

ták, tömjétek a bögyötök! Nem kár érte, jó urunké.” *(Gyerek)* „Nem bírom már, megreped a hasikóm.” *(Saját hang)* Repedjen csak! Jövök majd a nagykanállal, s kimerem. *(Pór)* „Nagy jó uram, kigyelmezzzen kigyelmed árva fejemnek!” *(Saját hang)* Árva a fejed? Csak tűzzem ki a többi mellé, akad rögtön társasága. Én vagyok a kereszténység védőpajzsa – ezt érdelem? A legutolsó török szultán asztalán is gúlában áll. Mi jut nekem? Ribizlivel szemezzek? Pusztuljatok, seregélyek! Huss, huss! Hol a hollók? Lakomára! Hol az íródeákom? Törvényt hozok.

MESÉLŐ: *(A Trónoló alak csodálkozva elé)* Váratlan látogató zavarja meg ismerősünk többszemélyű monológját: egy íródeák siet be üzötten. Nem is néz a másikra: kifelé fülel inkább, s előrehajolva a kulcslyukba bámul.

TRÓNOLÓ: Csak, hogy idetolod a rusnya valagadat! Hol a pergamen, a penna? Kar-

dommal írjam bőrödre, hogy kínhalál dukál minden pomagránát-orzónak? Hozzá a szokásos: családirtás, porig-égetés, közügyektől eltiltás...

LÁTOGATÓ: (*hátranéz*) Cssscccccccc! (*ajkára teszi az ujját, azután visszafordul*)

TRÓNOLÓ: (*döbbenten tátog, némán káromkodik, hevesen gesztikulálva, csak a szörnyű szitok végére jön meg a hangja*) ...a segged vágányába!

LÁTOGATÓ: Nem csitulnál egy kicsit?

TRÓNOLÓ: Hát hol vagyunk? Mit merészelsz? Az én tróntermemben, az én palotámban...

LÁTOGATÓ: Minden a tiéd, ameddig a szem el lát, csak hallgass már! Legalább, amíg elmennek.

TRÓNOLÓ: Miért, megjöttek? Kik? (*Asztalnok*) „Talán meghozták a pomagránátot.” (*Saját hang*) Akkor miért mennek el vele?

LÁTOGATÓ: (*csitítón*) Ne bomolj már, pajtás.

TRÓNOLÓ: (*kifordul magából*) Pajtás? Hohó! Felséges pajtás! (*Bolond*) „Vajdás pajtás.” (*Saját hang*) Csitt, bolond! Őrség! Ajtónállók! Fülönülők! Fogjátok el! (*vár*) Sehol senki, aki kitépje ennek a felségsértőnek a nyelvét, aztán kitörölje vele a seggemet? Se pomagránát, se őrség? Ez pártütés.

LÁTOGATÓ: Csak, hogy pedzed végre.

TRÓNOLÓ: Moslák banda! Ezeket semmi nem rettentí el?

LÁTOGATÓ: Az üvöltözésed aligha.

TRÓNOLÓ: Engedné az Isten, hogy a legkeresztényibb uralkodót saját asztalánál rohanja le a gyáva orvgyilkos?

LÁTOGATÓ: (*mérgesen*) Az Isten bíborsújtásos haragjáért nem vagy képes csendben maradni, míg szépen kérlek!

TRÓNOLÓ: Az alamuszi, fostos bojáraim! A szíнем előtt bezzeg kétrét görnyednek, ám közben ebhitű, fitymafosztott kon-

tyosok seggébe bújnak, hogy onnét veszejtessenek el.

LÁTOGATÓ: (*ráordít*) Itt híre-hamva sincs bojárnak...

TRÓNOLÓ: (*Bolond*) „Látom én, hogy kibojárnak.” (*Saját hang, a Látogatónak*) A bolondom.

LÁTOGATÓ: (*fáradtan*) Szólj rá, hogy ő is fogja be a pofáját. Se bojár, se török, se görög, se bajor.

TRÓNOLÓ: (*eltűnődik*) Igaz lehet. A bajor... na, bojárokat mind karóba húztam. (*idegesen*) Akkor ki tör a vesztemre? (*Asztalnok, súgva*) „Szerintem...” (*Saját hang*) Kicsoda? Nem hallom. (*Asztalnok megint szinte némán mond valamit; saját hang*) Még mindig nem hallom! (*Asztalnok*) „Mátyás! Hunyadi Mátyás!” (*Saját hang*) Hanyadik? (*Asztalnok*) „Hunyadi.” (*Saját hang*) Hunyadi Mátyás! Van-e gyűlöltebb név a fülemben a nevénel? Ama tollatlan holló!

LÁTOGATÓ: Csínján azért!

TRÓNOLÓ: Átkozhatom én halkan, gaztettei úgyis égre kiáltanak! Mióta csak trónra lépett, irigy reám, a nevezetes törökverőre. Akinek még a pápa is köszönőlevelet írt! Harmincezer lefejezett janicsártemmel vártam a pasa hadát Havaselvén, vissza is fordult iszonyodva! S ahány kopasz fej a kopján, annyi szőrös segg a karón.

LÁTOGATÓ: Hagyd már ezeket a seggeket!

TRÓNOLÓ: (*Bolond*) „Miért, hiszen Seggesvárott született!” (*Saját hang: kacag*) Jól mondod, bolond! Bizony, ott. (*elkomorodik*) Hej, az a gazkölyök. Tudtam, hogy eljön a nap, amelyen ellenemre tör. De miért nem szemtől szemben, becsületes viadalban igyekszik lebírni? Egy kótyomfitty íródeákot uszít rám, ki pimaszságával visz a sírba?

LÁTOGATÓ: (*üvölt*) Elég már!

TRÓNOLÓ: (*megszeppeven fülel kifelé*) Csitt!

LÁTOGATÓ: (*csendesebben, dühösen*) Nem tűröm, hogy gyalázd Mátyást, a magyarok királyát.

TRÓNOLÓ: (*kacag*) Csak bevallod, hogy az ő embere vagy! Mondd meg a fostos uradnak...

LÁTOGATÓ: (*közbeveg*) Nem ölt meg téged, nem főzött kondérban, nem süttött nyárson, nem hintett be sóval-paprikával, nem tált fel estebédnek, holott csak rajta állt, megcselekszi-e.

TRÓNOLÓ: Az orrát nem merte országomba dugni.

LÁTOGATÓ: Érted ment, csatában elfogott, vasra vert, ide hozott Budára, s most itt rotadsz, bomolsz pincebörtönében!

TRÓNOLÓ: (*meghasonlik*) Én nem! Nem igaz! Odahaza vagyok. Idehaza vagyok! Éppen pártot ütnek ellenem!

LÁTOGATÓ: Ellened? Ki vagy te már ahhoz? Énellenem!

TRÓNOLÓ: (*vérgőzősen*) Pártütés az írődeákok ellen! Ez kell nekem! Ide, ide, híveim! Az életekre állok!

LÁTOGATÓ: (*hirtelen könyörgőre fogja*) Halakban, kérlek. Ne adj a pártütők kezére!

TRÓNOLÓ: Kifelé! Pusztulj! (*Bolond*) „Az én kezem is üt rajtad egy párt!”

LÁTOGATÓ: Ne kergess ki! Könyörgök neked, Isten nevére!

TRÓNOLÓ: (*mámorosan*) Pokolra minden írődeák! (*rugdossa kifelé a Látogatót*)

LÁTOGATÓ: Én nem vagyok írődeák. Ez csak álruha.

TRÓNOLÓ: Nesztek! Kapjátok el! Kérem a bőrért pergamennek! Cudar álruhás. (*Bolond*) „Felségálruhás.” (*Saját hang: kacag*) Ez jó! Lelkemre, ez jó! (*kikiabál*) Hé, pártütők, ezt hallgassátok meg!

MESÉLŐ: Felséges pajtásunk újra fel akarja tépni az ajtót, de az most be van zárva. Mindazáltal bőszen rángatja tovább.

TRÓNOLÓ: Hé, mi ez? Felség... álruhás... (*le roskad*) Tömlöcben vagyok... kriptában... a föld alatt vagyok eltemetve... Egy búzölgő, beszáradt lyukban rotyogok, az Isten háta mögött, világnak valagában... (*zokogva*) Ő emésztett el, a holló lakmározott fel! (*ordítva*) Mátyás!

Sötét.

2. jelenet

MESÉLŐ: Drakula, mert immár bizonyos, hogy ő az, alszik az ágyában. Nem úgy, mint Mátyás, aki ellenben belép szemben, s kifelé beszél, kíséretéhez.

MÁTYÁS: (*nagyképű, magabiztos, kurta*) Itt meg egy üres cella (*beleszippant a levegőbe*), inkább pöcegödör. (*tréfásan*) Nem csoda, hogy ide még a király is gyalog jár. Mielőtt ide bárkit bezárnánk, kívánatos egy alapos takarítás. Marikának szólni. Kifüstölni. Kimeszselni. (*körbenéz*) Kigánézni.

DRAKULA: (*horkant egyet az ágyában*)

MÁTYÁS: (*ijedten hátrahőköl*) És a vadászomat is leküldeni. Flóra, fauna: finito. Egy világos, derűs, kedélyes tömlöcöt akarok itt látni. Ahol pihenés a fogság. (*belenéz a papírába*) Na most, mi lett azzal az emberrel, aki lakta? Leásni, megkeresni. Hogy is hívták? (*nézi a papírját*) Vlad Tepes.

DRAKULA: A kriptá! (*horkant*)

MÁTYÁS: Már megint mi ez? (*odalép Drakulához, nézegeti*) Él ez. (*kifelé*) Csitt! Kegyet osztok, kifelé! Ha Galeotto megérkezik, beengedni. Többiek sipirc. (*vár*) Most.

MESÉLŐ: Az ajtó becsukódik, Mátyás Drakula fölé hajol.

MÁTYÁS: Élsz még, Vlad Tepes?

DRAKULA: (*felserken*) Gyilkos! Meghaltam! Itt döglöm a kriptámban!

MÁTYÁS: Ez az odvad, Vlad. Mondhatom, siralmas, ahogyan kinéz.

DRAKULA: *(iszonyodva)* Mátyás! Megöltél, s még kriptámban sem hagysz nyugodnom!

MÁTYÁS: *(kuncog)* Ha én valakit itt helyeznék örök nyugalomra, az négykézláb inalna ki, és holtáig emlegetné a feltámadását. Hogyan laktad így le ezt a boldogtalan pincegádort? És ha még csak lelaktad volna, de... *(fintorít)*

DRAKULA: Igen! Még a padmalyra is felszartam! És akkor mi a fostos fene van? Mikor ide bújtál hozzám, akkor bezzeg jó volt?

MÁTYÁS: *(csitítón)* Akkor csoda jó volt, hanem most már mennem kell. *(előzékenyen)* Valami óhaj-sóhaj? Mondjuk, egy talicska, lapát? Vagy egy kupa bor?

DRAKULA: A véredet iszom. Majd bennem borrá válik.

MÁTYÁS: Ha nem, hát nem. *(indul)*

DRAKULA: *(utánaordít)* Itt sínylődöm két hónapja ebben a ganajos tömlőcben...

MÁTYÁS: *(a papírába pillant)* Két hónapja? Miért, azelőtt hol voltál?

DRAKULA: Havaselvén.

MÁTYÁS: *(mosolyogva csóválja a fejét)* Nyolc éve és négy hónapja tartalak fogságban.

DRAKULA: Négy hónapja! És hozzá nyolc éve! *(kétségbeesve)* A legszebb éveimet itt töltöttem, a tömlőcödben.

MÁTYÁS: Örülök, hogy így érzed. *(bocsánatképpen)* Szó mi szó, kicsit megfélekedtünk rólad. Annyi minden történt azóta...

DRAKULA: Velem is mennyi minden! Egy szempillantás nem elég, hogy elősoroljam! *(dühödten)* Iderekeszteni engem, a kereszténység védőpajzsát!

MESÉLŐ: Mátyás meghökkenve emel fel egy nyársra húzott patkányt.

DRAKULA: Ne bánts! Az még él!

MÁTYÁS: *(kedves fejcsóválással)* Eleven ördög vagy, Vlad, nem csalás, nem ámitás. *(hirtelen ötlettel)* Figyelj! Rendezek ma este egy hangulatos lakomát néhány barátomnak... A cselédek is felvonulnak a maguk készíttette ajándékokkal. Ne tud meg, a lovászmesterem miket csinál lószórból!

DRAKULA: Nekem az asztalnokom tojást szokott patkolni.

MÁTYÁS: *(fütyül rá)* Igen. Te is feljössz, kihirdetjük, hogy te vagy a kereszténység védőpajza, megmutatod a karóba húzott patkányodat, azután meg a mennyezetre pottyantasz.

DRAKULA: Inkább megfojtalak egy sóspereccel.

MÁTYÁS: Nem, ez nem megoldható. Egyrészt az udvari pékemet egész nap lefoglalja a makramé, másrészt nem szeretnék semmi ízléstelent. *(nevetve)* Csak gyakorolj, mert ott magas a padmaly.

DRAKULA: Valaha itt is magas volt.

MÁTYÁS: De ott még most is magas. Vagy hatvan svábarasz.

DRAKULA: *(Bolond)* „Hány araszt szarasz, paraszt?”

MÁTYÁS: *(kacag)* Ez nagyon jó! Ezt elmondd majd ott is ám.

DRAKULA: Ezt nem én mondtam, hanem a bolondom.

MÁTYÁS: *(elbűvölve)* A bolondod! Remek! Hozd őt is! Az enyém úgyis egész nap a dudáját nyekergeti. Pár napig neveltük, de... *(legyint)* És tartasz még valakit itt magad körül?

DRAKULA: Az asztalnokom...

MÁTYÁS: Őt is hozd!

DRAKULA: Meg egy paraszt, aki a pomagránátomat dézsmálja, a kákabélú fiával. Ők csak mostanában jöttek.

MÁTYÁS: *(elbűvölten)* Úgy szoktam unni ezeket a békülős vacsorákat. Janus megint

panegyricussal készül, a nagybátyja olva-
tagon tapsol, pedig odahaza a disznó ver-
seit habzsolja...

DRAKULA: Én meg majd ott tornáztatom a vas-
tagbelemet, hogy a barátaid a vékonyukat
foghassák?

MÁTYÁS: Pontosan így képzeltem. A múltkor
egy talján jött, aki borsót hajigált át a
kulcslyukon, mit mondjak, nem ájultunk
el. *(kuncog)* Kivéve, amikor Pongrácz rá-
lépett az egyik borsószemre, és kiment
alóla a lába... De ez, hogy te felfelé ürít-
esz, ez igazi spektakulum lesz. Ha bele-
lendülsz, kiviszünk az udvarra, ott aztán
határ a csillagos ég.

MESÉLŐ: Drakulát szemlátomást felbőszítette
Mátyás nagyszabású terve, hiszen most
az ágyáról egyenest a magyarok királyá-
ra veti magát.

DRAKULA: Átharapom a torkodat! Megdög-
lesz!

MESÉLŐ: Mátyás egyetlen mozdulattal söpri le
magáról a börtönévek alatt legyengült
Drakulát, aki szomorún terül el a földön.

MÁTYÁS: *(undorodva)* Ez több a soknál. Ha
még egyszer rám lehelsz, megfulladok.

DRAKULA: *(magánkívül, őrjöngve fújdogál, sőt
fújtat a földről fölfelé)*

MÁTYÁS: Így köszönöd meg, hogy asztalom-
hoz engedlek? Vagy legalábbis mellé, ab-
ba a kis falmélyedésbe, ahol a mutatvá-
nyosok mórrikálják magukat?

DRAKULA: Te rimafattya!

MÁTYÁS: S a tetejében gyalázni mered a felsé-
ges anyakirálynét?

DRAKULA: Azt a lötyedt lukú, csüggő seggű,
repedt sarkú, lotyó anyádat?

MÁTYÁS: Szádat beteszed!

DRAKULA: Különben megölsz? Hejehuja! Meg-
kínzol? Így is szenvedés az életem! *(kibo-
rul)* Nyolc éve, négy hónapja!

MÁTYÁS: Neked semmi szenvedés nem elég,
te dögletes szörnyeteg! Már nem is látlak
olyan mulatságosnak.

DRAKULA: Pedig neked ez a multság: a más
kínjában gyönyörködni! Jobban élvezed,
mint a hájas anyád, ha három apród
töcsköli északról, délről, meg délkeletről!

MÁTYÁS: *(dühödten)* Itt fogsz megrohadni a
saját mocskodban! Végignézed, ahogy
lassan agyonnyom a mennyezet! *(indul
kifelé)*

DRAKULA: Csak fuss, te fostos király, húzd a
csíkot magad után! Most előlem inalsz,
amint tegnap éjjel hozzám inaltál, gyáván
nyüsztve.

MÁTYÁS: *(megtorpan)* Már az elébb sem értet-
tem, mit akarsz ezzel.

DRAKULA: Tagadod? Azt hiszed, nem ismer-
tem rád az írődeák köntösében? Itt ri-
máncodtál, hogy ne adjalak a pártütők
kezére! *(Bolond)* „Én is ütnék párt rajta.”

MÁTYÁS: *(megakad)* Hopp! Ez szellemes.

DRAKULA: Mit színlelsz? Tegnap este már hal-
lottad, amikor kilöktelek közjük! *(a Bo-
londhoz)* Te meg mit ismételted ma-
gad? *(Mátyáshoz)* Hogyhogy még élsz?
Hogyan nem beleztek ki a pártütők?

MÁTYÁS: *(idegesen)* Nem volt pártütés. Má-
tyás udvarában nincsen pártütés.

DRAKULA: Hazudsz! Itt áll egy koronás király,
és hazudik!

MÁTYÁS: Nem hazudok. *(feszengve)* A nézetel-
térés egyáltalán nem pártütés.

DRAKULA: Akkor hogyan nem beleztek ki a
nézeteltérők?

MÁTYÁS: Mátyás udvarában fehér abrosz mel-
lett szokás tisztázni a nézeteltéréseket,
elsimítani az esetleges ellentéteket, végül
pohárt üríteni az örök barátságra.

DRAKULA: Az asztalodhoz engeded őket? Akik
a trónodra törtek? Ezt megnézem ma-
gamnak, ha már meghívtál.

MÁTYÁS: (*megrázza a fejét*) Mátyás király képes belátni a tévedéseit. Úgyhogy annyit kívánok csak tudtadra adni, hogy ne haragudj, ha este kissé hangos lesz a társaság: lábdobogás, zenebona, kupakoccnás, víg kacaj...

DRAKULA: Hiszed, hogy aki egyszer felkelt elened, az másszor asztalodhoz ül le?

MÁTYÁS: Ha bármit értenél a politikához, akkor nem itt tartanál. Vagy én nem itt tartanálak.

DRAKULA: Az én birodalmamban mindenki őszinte volt! És egyenes! (*Bolond*) „Aki nem volt elég egyenes, azt kitámasztottuk egy karóval.” (*Saját hang*) Nálam nem dívott ez az eszem-iszomnak feltálat nyalom-falom! De te is hiába erőlteted, mély csömör lesz a vége a cifra lakomának.

MÁTYÁS: (*bosszúsan*) Na jó, erre nekem nincsen időm.

MESÉLŐ: Hopp, és már kiment.

DRAKULA: (*tébolyultan*) Tudod, mire nincsen neked idő? Hátra! (*kacag*) Legközelebb pedig ne merj üres kézzel jönni!

Sötét.

3. jelenet

MESÉLŐ: Drakula egymagában óbégatva mutat.

DRAKULA: (*ordítva*) Ihaj, csuhaj! Egészség, barátság! (*összeütöget két kupát*) Fenéki! (*kiissza az egyik kupát, megborzong, majd a másikat, megint borzong; asztalnok*) „Szabad még töltenem, felséges uram?” (*saját hang*) Ennél iszonytatóbb lötytyöt életemben nem ittam. Tölts! (*tölt az egyik kupába, majd felpattan, táncol, közben fel-felkiabál a mennyezet felé*) Elnézést a zajért! (*énekel*) Tüzes szemű babám, oláh, buzogányom elrámolá, hollallá! (*felordít*) Nem akarok zavarni! (*torkszakadtából*) Halljátok? (*körülnéz, úgy*

ordít tovább) Csendesebben, fiaim! Még kiveti Mátyást ágyából a ricsaj! Hová dugtad, tüzes oláh? Hadd lesek a szoknyád alá, hollallá!

MESÉLŐ: Még tesz néhány szilaj mozdulatot, majd tanácstalanul, fáradt szomorúsággal az ágyára ereszkedik.

DRAKULA: Álmos vagyok. (*ledől a párnájára, félálomban*) Ki cseni női ingvállban innét a pomagránátot?

MESÉLŐ: Félálomban tapogatja a párnáját.

DRAKULA: Milyen dohos a kebled csücske, babám.

Sötét.

4. jelenet

MESÉLŐ: Drakula már most meg a terített asztalnál ül, nyakába kötve egy koszos asztalkendő, kezében szutykos, hatalmas kés. Belép Mátyás, kezében rézharanggal letakart tálcával.

MÁTYÁS: Edd, Vlad! És adj hálát Magyarország királyának nagy kegyelméért, amelyben...

DRAKULA: No, csakhogy!

MÁTYÁS: Csillapítsd hát éhedet!

MESÉLŐ: Mátyás felemeli a rézharangot, ezzel előtűnik alóla egy kis cipó. Amolyan cipócska. Kenyérke, na. Péksüti. Menjünk tovább!

DRAKULA: No, kenyérke?

MÁTYÁS: (*királyian bólint*) Mind a tiéd. Töltekezz!

DRAKULA: Nem fért a sült mellé?

MÁTYÁS: Odafért volna, de gondoltam, hadd jusson neked is valami éték.

DRAKULA: De kinyílt a szád! Mint a segg szüretkor.

MÁTYÁS: Puffogjál csak, kacagom! A kedvem oly fönnen jár, hogy odáig még bűzös szavaidat sem bírod felpottyantani.

DRAKULA: Mégsem maradt el a dínomdánom?

MÁTYÁS: Néhány vendégem maradt el csupán. De mindőjük illendőképpen kimentette magát.

DRAKULA: Hogy nem érnek rá, mert ma is fondorkodnak?

MÁTYÁS: Az a te megkeserült képzeleted! Vitéz podagrás, Janus elutazott a Dunántúlra mandulafát nézni, Garának kétféjű üszőt ellett a tehene, Küküllei pedig elment tormát ásni. Jó, ez a kifogás éppen alságosnak tűnik...

DRAKULA: Éppen ez? Erről legkönnyebb megbizonyosodnod.

MÁTYÁS: Hozassak véle tormát?

DRAKULA: Azt jelenti, meghalt.

MÁTYÁS: Nem csodálom. Miért fog neki nyolcvanegy évesen tormát ásni?

DRAKULA: Ne azt bánts, ki tormát ás, hanem aki vermet.

MÁTYÁS: Rosszmájú, epés bélpokol minden szavad. (*nyugtalanul*) Tán tudsz valami ármányukról?

DRAKULA: Nem én. Bújj bele az íródeák-hacukádba...

MÁTYÁS: (*mérgesen*) Nincs íródeák hacukám! Álmodtad!

DRAKULA: Abban aztán kitudod könnyen, milyen fonákul szólnak rólad, ha nem színed előtt állnak.

MÁTYÁS: (*kacag*) E szikkadt cipó is különb eledel, mint amit jótanácsaiddal meg szolgálász.

Sötét.

5. jelenet

MESÉLŐ: Nocsak, hová kerültünk. Mintha egy mezőn volnánk. Ha szétnézünk, körben karókat látunk meredezni, rájuk húzva kiszenvedőben lévő szenvedők. Mátyás az egyik karó hegyén ül, Drakula a tövében. Az Álmoskönyv szerint ez álmot je-

lent. És inkább Drakula, mint Mátyás vágyálmát.

DRAKULA: (*felfelé tekintve*) Na?

MÁTYÁS: Hát, igen. Kellemesnek mégsem mondanám.

DRAKULA: Nem mondtam, hogy kellemes. Azt mondtam: egyszer ki lehet bírni.

MÁTYÁS: Tényleg csodát tett ez a repceolajos beöntés.

DRAKULA: Ez sem dukál mindenkinek.

MÁTYÁS: Nem jöhetnék le egy kicsinyt?

DRAKULA: Ne légy türelmetlen! Szépen, lassan... (*kis szünet*)

MÁTYÁS: Dicsértessék! (*kis szünet*) Azt hiszem, meghalt a pap.

DRAKULA: Az csak egy barát. (*élel*) Egy megbékélt barát. Nekem köszönheti, hogy ilyen közel került Istenhez.

MÁTYÁS: És mivel szolgált rá, hogy köszönhesse?

DRAKULA: Hízelted. Azt nem állhatom.

MÁTYÁS: A papok mind hízelkednek.

DRAKULA: Nem mind. Ott az a másik!

MÁTYÁS: Minő másik?

DRAKULA: Fordulj csak meg... ja, nem bírsz megfordulni. Ott, mögötted. Az is csuhás volt, de nem ez a tömjénező, alamuszi fajta. Az elmondott mindennek, ne félj! Sántán ebének, véres agyarú kandisznónak, aki a bűn szutykában dagonyázom.

MÁTYÁS: Akkor őt meg miért?

DRAKULA: Mert félreismert.

MÁTYÁS: Milyen bíró vagy te, hogy egyként bánsz hízelkedővel és őszintével?

DRAKULA: Ami az egyik embernek büntetés, az a másiknak jutalom.

MÁTYÁS: Legalább az egyiket csukhattad volna tömlőcbe.

DRAKULA: (*felordít*) Nem! A tömlőc kegyetlen, gyűlöletes! A karón tudod, hány arasz az életed, s mikor jutsz a végére. A tömlőc időtlen, nincs se reggel, se este! Hány év, míg az idő eléri a szívedet? Csak a végte-

len ganaj van, csak szarsz és szarsz, lassan beborít a szar, és felfal, és csíp és emészt, és aztán majd valamikor a saját szarod kiszarik téged ebből a világból, odapottyant Isten trónusa elé, ő rád lép, fintorog, és egy angyal szárnyával törölgeti le a talpát.

MÁTYÁS: Nem akartalak felzaklatni.

DRAKULA: Érzem is a szagomat... *(lázasan)*
Nem! Nem lehet, hogy ez csak álom! Ez a sok karó!

MÁTYÁS: Nem, nem álmodsz. Itt nyüzsögnek a hollók is. Lám csak, az egyik levelet hozott anyámtól!

DRAKULA: Nem! Ez csak álom! Ilyen nincs!

MÁTYÁS: Mindjárt felolvasom neked. Hé, hozd vissza a szememet! Pimasz holló! Remélem, elviszi anyámnak. Mindig azt mondta, én vagyok a szeme fénye.

DRAKULA: *(összetörve)* Ott ülök a tömlöcöm-ben, előttem a szikkadt cipó, amit hoztál...

MÁTYÁS: Nem hoztam én neked semmiféle cipót. Az lehetett az álom.

DRAKULA: *(térdre esik)* Nem érdelek tömlöcöt, Uram! Hú szolgád voltam mindenkoron, szorgos kézzel gyomláltam a bűnt, sokszoroztam a boldogságot! *(felnéz a többi karóra)* Ti felmagasztaltjaim, gyöngye fáimból büszke erdő, emeljetek szót érettem! Ne hagyjátok, hogy örök boldogságotokat megmételyezze az irántam érzett szánalom! Csak tömlöcbe ne! Istenem, vedd el tőlem a húggyal telt kupát, ne kelljen megízlelnem!

Sötét.

6. jelenet

MESÉLŐ: De bizony, sajnáljuk, kedves Drakula, visszajutottunk a tömlöcbe, ahol Mátyás, írdeáknak öltözve, éppen egy tál levest tesz elébed.

DRAKULA: *(kacag)* Álmodom netán! Csípjetekek meg! *(megcsípi magát, felszisszen)* Na! S nem hiszem akkor sem! Előbb álmodom, hogy sajog a csípés, mint hogy ily nagy király efféle alantas, cselédi hacukába bújjék! Álmodom, úgy-e?

MÁTYÁS: Álmodol.

DRAKULA: S főképp hogy levest is hozzon! *(belenéz a tálba)* Mindjárt milyen kis levest! Leveskét. Miért nem bírok nagyobb álmodni?

MÁTYÁS: Kell, avagy nem?

DRAKULA: Már hogy is ne kéne? *(fejcsóválva)* Kilötyögtetted, avagy féltél, hogy kilötyögtetted?

MÁTYÁS: Most egyél! Szólok, ha eljő a beszéd ideje.

DRAKULA: Egyem, mondod! S mégis mivel?

MÁTYÁS: *(dühösen)* Eb, aki a levesét meg nem eszi!

DRAKULA: *(asztalnok)* „Felséges úr, estéről megmaradt a gyürke.” *(saját hang)* Mi fene az? *(asztalnok)* „A cipó csücske.” *(saját hang)* Úgy beszélj, hogy értem! Ide vele!

MESÉLŐ: Drakula előveszi a cipó csücskét, kiszedi a belét, meri vele a levest.

MÁTYÁS: *(nézi, ahogy Drakula eszik; méltósággal)* Három dolog van márpedig, amit Mátyás király nem szeret.

DRAKULA: Mégpedig?

MÁTYÁS: A felmelegített levest...

DRAKULA: Ezt akár ne is mondtad volna. *(szürcsöl)*

MÁTYÁS: A megbékélt barátot... *(vár)*

DRAKULA: És?

MÁTYÁS: Ehhez éppen nincs szavad? Honnét tudtad, hogy Vitéz meg az alávaló, pimasz unokaöccse, az a szintén János újra belepöknek a levesembe?

DRAKULA: *(belenéz a tálba, majd vállat von, eszik tovább)* Mi a harmadik?

MÁTYÁS: A szakállas asszony.

- DRAKULA: Azt én se szeretem. Bár így, nyolc év és négy hónap éhkopp után egy kecskének sem a szakállát nézném.
- MÁTYÁS: Honnét tudad, hogy súgnak-búgnak, hogy még ligába is tömörülnek?
- DRAKULA: *(bolond)* „Te inkább a likába tömörülnél!”
- MÁTYÁS: Mit mersz?
- DRAKULA: Nem neked mondta. *(bolondhoz)* Több tiszteletet az írdeák úrnak! *(kuncog)*
- MÁTYÁS: Ennek az átkozott hacukának köszönhetem, hogy közénk férközhettem. A saját anyám nem ismert rám!
- DRAKULA: Ő is ott volt?
- MÁTYÁS: Nem. De sűrűn emlegették. Hogy mindőjüket jégre vitte, amikor királlyá választatott velük.
- DRAKULA: És ők ették ki a leves sürejét is? *(bolond)* „Levesben jobb szeretem a kietlent!” *(saját hang)* Elég már! Kifelé, bolond! *(Mátyásnak, halkan)* Egyébként Abdulnak hívják. Az apja török volt. De már nem él.
- MÁTYÁS: *(legyint)* Hunyadi Mátyás Baráti Kör! Így nevezik magukat! Hetven cikkelyből áll az alapító oklevelük!
- DRAKULA: Ez fáj a legjobban?
- MÁTYÁS: *(felemeli a jobbát)* Ez! Szegény kezem! Hajnalig körmöltem! Tizenöt példányban! Bár fölismertek volna inkább!
- DRAKULA: *(röhög, majd fuldokol)* Ne tovább, mert megfúlok! Senki le nem mossa rólad, hogy meggyilkoltál a leveseddel.
- MÁTYÁS: Belé is fojtlak istenuccse, ha nem válaszol ki mindent e hitvány pártütésről!
- DRAKULA: Neked mondták tollba. Csak megjegyeztél ezt-azt, mire a tizenötödikhez értél.
- MÁTYÁS: Azt mondd, ami oly titkos, hogy szóval nem is említették!
- DRAKULA: Mi lehet az vajon?
- MÁTYÁS: Éppen te! Te ganajbugyor főördöge! Mivel magyarázod, hogy mindent tudsz róluk, míg ők nevedet is ózkdoknak szájukra venni?
- DRAKULA: Az ám, mint büntetted őket? Bekvártélyoztak a szomszédombba?
- MÁTYÁS: Egyelőre csak rajtuk tartom a szemem. Hadd higgyék, hogy lesz még egyszer Budán kutyavásár! Hálátlan ebek! Mi mindent tettem értük! Kaptam egy széthúzó, szegény, nyomorult, mindenfelől fenyegetett országot, rendet teremttem benne, dicsőséges háborúkat vezettem...
- DRAKULA: És a széthúzásnak is vége, mióta mindenki ellened szövetkezik.
- MÁTYÁS: Egy Kázmérért, egy fafejű lengyelért! De még csak nem is azért, hanem a fiáért! Egy picike Kázmérért! Egy takonypóc! Tizenhárom éves!
- DRAKULA: Miért, te mennyi voltál, amikor trónra ültettek? Tizenhat se!
- MÁTYÁS: És éppen Vitéz áll az élükre, akit egykor Frigyes császárhoz küldtem, hogy visszaváltsa a Szent Koronát! Ennyire bíztam benne! Még az unokaöccséből is püspököt csináltam. Abból a részeges kujanból! Abból az alamuszi Csezmiceiből! Van képe Pannoniusnak hirdetni magát, miközben elárulja a szülőházáját! És hozzá panegyricusokat ír hozzám! Rólam! „Egyet kér mindőnk esdő szava, drága királyunk: Arcod után vágyunk, térj haza végre közénk!”
- DRAKULA: Ezért kellett volna karóba húznod.
- MÁTYÁS: Hitttem neki. Mindegyiknek hittem. Mindenkinek, akit csak az anyám rám tukmált. De elég! Most te beszélsz!
- DRAKULA: Legyen! *(mély levegőt vesz)* Nekem sosem volt dolgom szakállas nővel.
- MÁTYÁS: A megbékélt barátokról fogsz beszélni!
- DRAKULA: Már eddig is többet segítetttem neked, mint az a kevés, híg lé a fejed ibrik-

jében! Az ám, kaphatok még egy adag leveskét?

MÁTYÁS: (*felcsattan*) Itt döglesz éhen e vakokban! Megvannak a módszereim, hogy szóra bírjalak! Te ebfajzat! (*kirohan*)

DRAKULA: (*merengve*) Eb, aki a kanalát meg nem eszi.

Sötét.

7. jelenet

MESÉLŐ: A vér megfagyott az ereimben. Vajon milyen könyörtelen módszerekre célzott Mátyás bős haragjában? Netán rögvést úgy látjuk viszont, amint Drakula torját üli? Nem ám! Hanem borozgatnak!

MÁTYÁS: Ha igazságos akarok lenni, nem mondhatom, hogy Katalinnak szakálla volt volna. Láttam én már rutén hegyi rablót. Mit mondjak? A bokor rejtőzött el ömögéje.

DRAKULA: Huh, a ruténok! Egyszer nekem is jutott egy! Annak a csecse volt szőrös. De csak a jobb. Én ilyen csodát még nem láttam, Isten nyugosztalja! Volt egy szőrös csecse, meg egy tar.

MÁTYÁS: Katalinnak se ilyen nem volt, se olyan. Szakálla is alig. De azért vén korunkra csak leért volna a leveses tálig.

DRAKULA: Ha van gusztustalan a világon, az a szőrszál a levesben.

MÁTYÁS: (*fogcsikorgató kedvességgel*) S hogyan ízlett a szalonnában sült őzpecsenye?

DRAKULA: Ha már kisütteted egy élemedett paraszt kérges talpát, legalább a bocskort hántasd elébb le róla!

MÁTYÁS: Megmondom a cserzővargámnak.

DRAKULA: Ő csinálta a bocskort?

MÁTYÁS: Az egész estebédet. Kiötölt valami különleges húspácot.

DRAKULA: És a szakácsod?

MÁTYÁS: Az egy fura sapkát varr: egy kályhacsőből és a tetejére erősített buggyos gatyából áll, és hófehér. De ne a szakácsomról beszéljünk...!

DRAKULA: Az ám, Katalin! Fiatalon meghalt?

MÁTYÁS: Ha úgy tekintjük, mennyit élt velem, fiatalon. Ha úgy, hány esztendősen jött hozzám, igazán nem panaszkodhatott.

DRAKULA: Én nem értelek. Ha szakállas kell, és vénecske, akkor kaphatsz török szultánt is. Imádják a fiatal királyfikát!

MÁTYÁS: Szemet vetett rád?

DRAKULA: (*mérgesen*) Tölts!

MÁTYÁS: Pogyebrád Györgynél, Katalin apjánál raboskodtam Prágában.

DRAKULA: Én meg az öcsémmel a szultánnál. De nem akarok erről többet beszélni.

MÁTYÁS: Akkor mondom én. Pogyebrád csak azzal a feltétellel engedett haza, hogy a lányát eljegyzem.

DRAKULA: Az efféle kényszer-paktumok nem számítanak. Tudnád, én miket ígértem a török szultánnak, hogy hazaengedjen!

MÁTYÁS: Látod, ebben különbözünk: nekem számít az adott szó.

DRAKULA: Ezt a barátaidba is átplántáltad!

MÁTYÁS: (*mohón lecsap a témára*) Mesélj rólu végtére!

DRAKULA: (*legyint*) Te mesélj még Katalinról! Olyan jól esik hallani, milyen topa vagy.

MÁTYÁS: Ha igazságos akarok lenni, anyám miatt vettem nőül.

DRAKULA: Annyira ínyére volt?

MÁTYÁS: (*legyint*) Amikor hazatértem Prágából, azzal fogadott, hogy szerzett nekem mátkát. Tudod, kit?

DRAKULA: Egy még bozontosabbat?

MÁTYÁS: Nem volt annak semmi makulája. És olyan csecsei voltak! Kemények, frissek, mint a... na, mondd már... pomagránát!

DRAKULA: Én inkább a tomporát nézem!

MÁTYÁS: Abba beletört volna a karód! Színhús! Helyette fogtam azt a szakállas aggleányt! Jó, nem volt szakállas...

DRAKULA: (*gúnyosan*) De álltad a szavad! Nahát, becsüllek, mit mondhatnék!

MÁTYÁS: Mert az anyám a Gara nádor lányával jött! Mégsem vehetem feleségül a legádázabb ellenségünk lányát!

DRAKULA: Miért nem békültél meg vele? Nahát olyan könnyen áll.

MÁTYÁS: Hogy mindig az történjék, amit az anyám kifundál? Mindig? Mindig?

DRAKULA: (*asztalnok*) „Felséges úr, szabad még egy kupával?”

MÁTYÁS: Persze. Ja, nem is nekem mondtad? (*kuncog*) Mindig beugratsz. Mindig! Mindig!

DRAKULA: (*saját hang*) Tölts neki is. (*tölt Mátyásnak*)

8. jelenet

MESÉLŐ: Ugorjunk cseppet, jó pár kupával későbbre.

MÁTYÁS: Hányszor hallgattam végig anyám bárgyú hollós történetét! Nekem meséli, érted! De én sínylődtem ott Prágában! Édes Katalin! Próbálta megédesíteni a rabságomat...

DRAKULA: Akkor volt vele egy kis entyem-pentyem is?

MÁTYÁS: (*megborzong*) Nézd, én őszintén hálás voltam neki. De azért nagy különbség van hálás és hálás között. (*sóhajt*) Menynyit mosolygott rám a bajsza alatt. A hollófelete fogaival.

DRAKULA: Murad szultán sem volt egy ikonosztáz. Bezzeg az öcsém, Radu! Milyen gyönyörű volt, Isten nyugosztalja!

MÁTYÁS: Az biztos, hogy nekem nem holló hozta azt a levelet. Utálok a hollókat! Miért nem mátyásmadár van a címerünkben? Azt is az anyám találta ki, hogy három dolgot nem szeretek. Ráadásul

maga helyett beíratta Galeottóval a felmelegített levest. Semmi bajom a felmelegített levessel!

DRAKULA: És a szakállas asszonnyal sem, igaz?

MÁTYÁS: De igenis! De én lettem a király, inentől a magam életét élem, én döntöm el, kit veszek feleségül. És ha én egy kiszikkadt, csontos, szájkás deszkát akarok, akkor azt!

DRAKULA: (*vállat von*) Te vagy a király.

9. jelenet

MESÉLŐ: Hány kupa fér el két kupában? Ne számoljuk. Ugorjunk.

MÁTYÁS: Ülök a Koronatanácsban, éppen az ország ügyeit-bajait hányjuk-vetjük, erre kopogás nélkül beront: „Matyika, itt vagy?” A Pongrácz úgy röhögött, hogy bevágta a homlokát az asztal szélébe. Rögtön kivettem egy újabb adót, hogy elmenjen a kedve a röhögéstől. „Megyek a piacra. Hozzak neked piszkét?”

DRAKULA: Én nem is ismertem az anyámat.

MÁTYÁS: Te jártál jól. Ha megismernéd az enyémet, igazat adnál nekem. (*anyját idézve*) „Mert a Laci, az bezzeg nem volt ilyen megátalkodott! Az adott az anyja véleményére! Annak jó volt egy Garalány! Az ország egyik első családja! Az törődött az ország dolgával!” Mondja nekem, miközben Pogyebrád ott lobogtatja az ígéretemet. Ha az összeáll a lengyelekkel, már le is rohantak! De ezt értesd meg az anyámmal! „A Laci biztosan mindent jobban csinált volna! Miért is nem ő maradt életben?”

DRAKULA: Szakasztott az apám! Soha nem bocsátom meg neki, hogy meghalt, mielőtt megölhettem volna. Ő adott túsul a szultánnak. Azzal a drága, szép Radu öcsémmel együtt. Szegény Radu! Vajon milyen véget érhetett?

MÁTYÁS: (*zavarba jön*) Ki tudja? De ne értsd félre, nekem nem Laci bátyámmal volt bajom, én imádtam őt, rajongtam érte! Kedves volt, közvetlen, mindenki szerette.

DRAKULA: Valamiért csak a fejét vették.

MÁTYÁS: Még a hóhér is szerette, aki lefejezte. Elhiszed?

DRAKULA: Hogy ne hinném? Az apám is azért törte magát, hogy mindenki szeresse. Barátkozott a te apáddal, a szultánnal, a bojárokkal, mindenkivel jóban akart lenni. Aztán mi lett a vége? A te apád megölette, mi meg ott rohadtunk a szultánnál. Ezért gyűlöltem az apádat! Miért nem győzte kivárni, hogy én öljem meg az apámat? Az én apám! Szegény Radu!

MÁTYÁS: Szegény Laci! (*Felemeli a kupát*) Igyunk az egészségére! A néhai egészségére!

DRAKULA: Meg az enyémmre! A Lacikérra!

MÁTYÁS: Milyen Lacikérra?

DRAKULA: A Vlad Lászlót tesz a mi nyelvünkön.

MÁTYÁS: (*ámul*) Te is Laci vagy?

10. jelenet

MESÉLŐ: Drakula immár részegen, mint a csap, átöleli Mátyást, mint a csáp.

DRAKULA: Bújj ide, te nagy király! Te törökverő! Te rosszcsont csibész, te! Te öcsike! Te Laci öcsikéje! Jer ide, rontom-bontom!

MÁTYÁS: (*zokog*) Nem nagyon bírok már menni!

DRAKULA: Nem baj. Úgyis itt vagy. Hajtsd ide azt a nagy, búbanatos fejedet!

MÁTYÁS: Sose szeretett az anyám! Ő az én anyukám, és mégse szeretett soha! Soha, soha! A születésemkor beakadt az orrom! Majd' behalt, míg kipenderített erre a cudar világra!

DRAKULA: Engem az apám nem szeretett! Soha nem szeretett az apám! Csak az öcsi-

kém volt nekem! Ő volt a mindenem, az én kis kincsem!

MÁTYÁS: Nekem meg a Laci bátyám! A leg-egyetlenebb! Mindig azt mondta: „Jer ide, Matyi-batyu, hadd tölöm meg az orrodat!”

DRAKULA: Szakasztott, mint én a Raduval! Bár én a kis, gömbölyded seggét törölgettem, amint Murad elment. Aki azt hiszi, mindent látott már, mert kitörölt egy szaros segget, annak üzenem, hogy még járjon nyitott szemmel a világban. Így szerettem én egykoron, tudod? Hinnéd, hogy a vérivó, kegyetlen ördögfajzat, a felnyársaló valaha önzetlenül szeretett? Csak, hogy eszembe jutott, hogy nem lehet szeretet nélkül élni!

MÁTYÁS: És szabadság nélkül sem!

DRAKULA: (*boldogan*) Legfeljebb évekig!

MÁTYÁS: Ez nem is tömlőc! Ez egy menedék! Én csak itt érzem szabadnak magam, te nálad.

DRAKULA: Most már én is belátom, hogy nem gyűlöletből rekesztettél ide, hanem szeretetből. Mert a szeretet rabság.

MÁTYÁS: Te vagy a bátyám, ugye? Nem is haltál meg igazándiból, csak úgy csináltál! Ugye bátyás lett Mátyás megint? (*Drakula nyakába borul*)

DRAKULA: (*sírva*) Ne bőgjél már, Matyi-batyu! Ilyen nagyfiú, és itatja az egereket!

MÁTYÁS: Mackó-Lackó! Laci-paci!

DRAKULA: Mutasd az orrod, te bőgő oroszlán!

MESÉLŐ: Közös örömkönnnyekre borul rá a homály.

11. jelenet

MESÉLŐ: Valahol a homály sűrejében Mátyás és Drakula az önkívület határán fekszenek hanyatt a padlón, néznek fel a padmalyra.

MÁTYÁS: Mutasd meg! Most mutasd meg!

DRAKULA: De most nem kell.

MÁTYÁS: (*nyűgösen*) De kell!

DRAKULA: Ne nyafogj!

MÁTYÁS: Akkor mondd el, hogy csinálod!
Hogy szarsz föl?

DRAKULA: Hogy beszélés?

MÁTYÁS: (*boldogan*) Szar! Fos! Fostos szar!
Fostos, szurtos, fartosz... Fartosz?

DRAKULA: (*bólint*) Fartosz. Murad dugta Radum.

MÁTYÁS: Mi van?

DRAKULA: Rúd alakú kurd kard luka vakul,
ahol Drakula kula-laka fakul.

MÁTYÁS: Mikor?

MESÉLŐ: De szerencsére Drakula már alszik is.

Sötét.

12. jelenet

MESÉLŐ: Nem csodálkoznék, ha ez megint egy álom volna – ha még nem is sejtjük, kié. Hunyadi Lászlót látom ugyanis, amint lepedőt varr – s lám, az a színész alakítja, akit egyébként Drakulaként szerettünk meg rettegni. A nyakán véres csík fut keresztben, feje ide-oda billeg, igyekszik egyensúlyozni, nehogy leessen. Társaságában Radu, aki ellenben fél lábon egyensúlyoz. Őt pedig a különben Mátyást domborító színművész jeleníti meg. Jópofa. A báty báty maradt, az öcs meg öcs. Mindegy, én maradok, aki voltam.

LÁSZLÓ: Aki ezt kitalálta, hogy lepedőben kell kísértetni, annak bemosnék egyet. Míg átjutok benne egy kulcslyukon, kipitymalik. Főleg mostanában, hogy minden kulcslyuk tele van szórva borsóval. Ez mekkora taplóság!

RADU: Te igazi kísértet vagy?

LÁSZLÓ: Ja. És neked hol a másik lábad?

RADU: Én még csak fél lábbal vagyok a sírban.

LÁSZLÓ: Még nem haltál meg?

RADU: Nem. Csak a bátyám hisz halottnak. (*dicskedve*) Vlad vajda.

LÁSZLÓ: Ha rendesen meghalsz, visszakapod a másik lábadat is. Ez az egyetlen jó az egészben. Én is visszakaptam a fejemet. Vagy a testemet? Nem tudom. Egymást.

RADU: Lefejeztetek?

LÁSZLÓ: Nem. Húztak színes ceruzával egy piros csíkot a nyakamra, és azon úgy berágtam, hogy agyvérzést kaptam.

RADU: Tényleg?

LÁSZLÓ: Nem. Lefejeztetek.

RADU: És mi az a színes ceruza?

LÁSZLÓ: Rúd alakú fadarab. Az egyik végét meggegyezik...

RADU: Az a karó. A bátyám egy csomó embert húzott karóba, úgyszólván ezt biztosan tudom.

LÁSZLÓ: Nem dicsekednék a bátyáddal.

RADU: Miért, te mire vágysz fel az öcséddel? Egy tehetetlen balfácán.

LÁSZLÓ: Befogod! Mátyás király a reneszánsz Európa egyik legjelentősebb uralkodója! Erőskezű király, birodalomépítő potentát.

RADU: Te kezdted pocskondiázni az én bátyámat.

LÁSZLÓ: Mondj már valami szépet róla!

RADU: Ha valaki egyszer venné a fáradságot, hogy megértse! Ha nemcsak a nyavalygásig jutnának azon a karón, hanem a részvétig és az együttérzésig...

LÁSZLÓ: Mindjárt sírni kezdek. Vlad Tepes egy vadállat. Úgy fog bevonulni a történelemben, mint vérivó szörnyeteg.

RADU: Ez igazságtalanság! Ő csak értem állt bosszút. Pocsék érzés ez nekem, de tényleg!

LÁSZLÓ: A fél lábad miatt, mi?

RADU: A hamvas, pomagránát seggecském miatt. Pedig nekem nem fáj, hogy a szultán lékelgeti. Mindenesül nagyon jól éreztem magam az udvarában. De nyafka

- voltam, és folyvást siránkoztam Vladnak. Erre teljesen bevadult.
- LÁSZLÓ: Mondjuk ez tetszik benne, hogy boszszút áll a testvééréért. Ez teljesen hiányzik Matyiból. Cimborál azokkal, akik hóhérkézre adtak... Ez a töketlenség cimboraszója!
- RADU: De legalább türelmes! Ezért nem szabad balfácánnak hívni.
- LÁSZLÓ: Te hívtad balfácánnak.
- RADU: Jó, nyafka voltam. Néha nyafka vagyok. Pedig igazából tetszik, ha valaki türelmes.
- LÁSZLÓ: Az türelem, hogy lepaktál azokkal, akik kinyírtattak? Csak, mert be akar vágódni az anyámnál? A jó fiú!
- RADU: Hát szereti.
- LÁSZLÓ: Ugyanúgy utálja, ahogy én! A háta mögött nem mond róla semmi szépet, ne félj.
- RADU: Murad a hátam mögött mondta a legszebbeket rólam. „Bülbülszagú rózsák két mennyei fodra!” Olajjal bemasszírozott...
- LÁSZLÓ: Bemasszírozott?
- RADU: Azután igen. Közben csobogtak a szőkőkutak, eunuchok énekeltek, lágy szellő járt a tarkabarka oszlopok közt... Boldog voltam! Csak Vlad rondított bele az örömömbébe. Nem kellett volna siránkoznom. Ostoba voltam. Pedig még Rodostóba' is voltam.
- LÁSZLÓ: Matyi is csak nyafogni tud. Közben egy asztalhoz ül bárkivel, aki hajlandó vele egy asztalhoz ülni. És tudod, mi a röhej?
- RADU: (röhög) Nem.
- LÁSZLÓ: Ne röhögj! Úgy marad fenn a neve, mint Igazságos Mátyás. Igazság az, hogy mindenkinek gazsulál?
- RADU: Ha mindenkinek egyformán...
- LÁSZLÓ: (oda se figyel) Meghalt Mátyás király, oda az igazság! Tudod, mi lesz oda, ha meghalt? Buda!
- RADU: Ezt honnét veszed?
- LÁSZLÓ: Ez a másik jó a szellemesdiben: a jövőbe látsz.
- RADU: Tyúha! És az én bátyámról mit fognak mondani, ha meghalt?
- LÁSZLÓ: Hogy nem is halt meg. Örökké fog élni, rettegéstől övezve. Párszáz év múlva meg ingatlant vesz Londonban.
- RADU: (értetlenül) Ingatlant?
- LÁSZLÓ: Londonban.
- RADU: Az is valami szép hely? Mint Rodostó?
- LÁSZLÓ: Fenéket.
- RADU: (készségesen) Tartsam?
- LÁSZLÓ: Ne! Csak azt mondom, hogy London ronda hely. Csupa köd meg eső.
- RADU: Miért kell neki ilyen ronda helyekre mennie? Teljesen kedélybeteg. Jobban örülnék, ha élvezné az életet...
- LÁSZLÓ: Én meg azt kívánom, bár ne élvezhetné mindenki más annyira az öcsém mellett. Jó, lehet, hogy én túlzottan a saját fejem után mentem, Prágába mindjárt öt nappal a saját fejem után, de ez a nagy béketúrás kihoz a sodromból.
- RADU: Tudnának mit tanulni egymástól, nem igaz?
- LÁSZLÓ: Az szent. Muris lenne, ha ezek összebratyznának.
- RADU: Az már biztos.
- LÁSZLÓ: (nevet) Tutifix! (hegyezi a fülét) Ez kakas volt?
- RADU: Mi?
- LÁSZLÓ: Ez a kukurikú. De jó lesz. Kicsit hunyok.
- RADU: (röhög) Egy kis Hunyadi?
- LÁSZLÓ: (nevet) Ez jó.
- MESÉLŐ: Ezek ma már úgysem hagyják abba a röherészést, szerintem nyugodtan rájuk olthatjuk a villanyt, ha már feltalálták az-

óta, hál'istennek. Hol is járhatunk most?
1471? 72? Kövesse, aki győzi!

Sötét.

13. jelenet

MESÉLŐ: Mátyás úgy alszik az ágyban, mint a tej, reméljük, nem fog olyan savanyúan ébredni. Drakula bezzeg vígan tüsténkedik: ügyel-bajjal előkeres két koszhadt tányért, elkap egy denevért, kitörli vele a tányérokat, és letörli az asztalt. Azután a ládájából, némi kutakodás után, előszed egy nagy, kerek valamit, próbál késsel vágni belőle, de nem sikerül, erre nagylelkű mosollyal odateszi Mátyás terítékére. Majd előveszi a két kupát, beléjük köp, kitörli őket a denevérral, leteszi az asztalra, azután elővesz a ládájából egy bedugaszolt flaskát, kinyitja, tölt belőle mindkét kupába.

DRAKULA: *(kedvesen kiabál)* Matyó baba! Ébresztő! Hasadra süt a nap!

MÁTYÁS: *(félálomban)* Tényleg?

DRAKULA: *(kesernyős gúnyjal)* Itt?

MESÉLŐ: Mátyás belefúrja a fejét a párnába, azután felriad a dohszagtól.

MÁTYÁS: Áááh! Rosszul vagyok.

MESÉLŐ: Fejét lehajtja az ágy mellé, hogy vastag sugárban buggyanjon ki száján a bánat, de észrevesz egy gyanús tócsát.

MÁTYÁS: Vagy már hánytam is? Ilyen az a bizonyos sárga föld?

DRAKULA: Gyere, készen a reggeli!

MÁTYÁS: Milyen friss vagy, hallod!

DRAKULA: Egy kis hazai. Különleges alkalomra tartogattam.

MESÉLŐ: Mátyás érthető tanácsalansággal nézi azt a kerek valamit.

DRAKULA: Zergesajt.

MÁTYÁS: *(megszagolja)* Na, nem, ez teljesen kizárt! Nekem most amúgy is... szóval vár a trónom.

DRAKULA: *(röhög)* Aranyos vagy! *(felmutat a mennyezetre)* Nyugodtan, bárhová!

MÁTYÁS: Úgy értem, hogy... Hanem most... nekem tényleg mennem kell. Rettenetes későre járhat.

DRAKULA: Á, még a pap se szart.

MÁTYÁS: Kilenctől uralkodom. Ma tartok panasznapot. Jaj, a fejem! Ma én fogok panaszkodni.

DRAKULA: Mi az a panasznapi?

MÁTYÁS: Akinek csak eszébe jut, beállít a palotámba, és nyafog. A csóri fogadóستól a cinkotai kántorig mindenkinek akad gondja-baja. Kivéve a gyevi bírót.

DRAKULA: Ez jó sokáig eltarthat.

MÁTYÁS: Legfeljebb egy óra. Egy ember tíz szónál többet nem szólhat. De utána ott maradunk Galeottóval, és kiötöljük, miiket kellett volna felelnem. Nálad nem volt efféle?

DRAKULA: Nálam aki élt, az nem panaszkodott. Az örült az életnek. Kivéve a nincsteleneket, koldusokat, csavargókat. Azokat összehivattam egy nap, megkérdeztem tőlük, akarják-e, hogy boldoggá tegyem őket.

MÁTYÁS: Azt nem lehet. Folyton elégedetlenkednek.

DRAKULA: Ezek nem. Ezek szépen bementek abba a palotába, amelyet építettem nekik, hatalmas gyönyörű palota, csupa fenyőfából. Leültek az asztalhoz, hatalmas, gyönyörű asztal, az is csupa fenyőfából. A közepén tálak...

MÁTYÁS: Csupa fenyőfából?

DRAKULA: Csupa. És fakanalak, fakések, fakupák, fazekak.

MÁTYÁS: Kuss, bolond!

DRAKULA: Miféle bolond?

MÁTYÁS: Abdul. Akinek meghalt az apja.

DRAKULA: A testvérei meg elhajóztak Ciprusra, és borkereskedést nyitottak.

MÁTYÁS: Tényleg?

- DRAKULA: Nem, én találtam ki. Mindenkit. Unatkoztam.
- MÁTYÁS: *(kellemesen meglepve)* Nahát! És a fapalota?
- DRAKULA: Csupa fa, padlattól padmalyig. Fareteszek a fakapukon. Azok kívül.
- MÁTYÁS: Mi végre?
- DRAKULA: Különben el tudták volna húzni őket, amikor rájuk gyújtottam a fapalotát.
- MÁTYÁS: *(jólétesen borzong)* Bent égtek?
- DRAKULA: Bent. Mit összesírtak-ríttak, panaszkodtak! Tergovistyében így esett a panasznapi.
- MÁTYÁS: Iszonyatos!
- DRAKULA: Volt egy pillanat, amikor olyan velőtrázóan nem akartak megérteni! Csak vetették a lobot, haltak a hamvukba, s egy sem gondolt arra, mint szenvedek miattuk, az ő boldogságukért. Minden jajuk olyan ecetes csípősen marja a torkomat, mint a bor, amit nem győzők felbőfőgni.
- MÁTYÁS: *(bőfőg egyet)* Na, eszem mégis egy kis zergesajtot! *(beleharap, fintorog)* Oáááh!
- DRAKULA: Kicsit csípős. Húgyban érlelik.
- MÁTYÁS: Undorító! *(köpköd)* Ez a bosszúd? Ezt fontolod hetek óta?
- DRAKULA: Én szeretem.
- MÁTYÁS: Akkor zabáld! Lássam, hogy nem az életemre törsz!
- DRAKULA: Most nem kívánom. Nekem túl sós. De nem méreg, hidd el!
- MÁTYÁS: Gyomorforgató, mint magad! De rászolgáltam! Minek kvaterkázom egy ilyen kegyetlen szörnyeteggel?
- DRAKULA: Ne mondd! Csak ezt ne mondd!
- MÁTYÁS: Szörnyeteg, szörnyeteg!
- DRAKULA: Azt mondhatod. A kegyetlent ne mondd! Radu is kegyetlennek mondott álomban. Raduval álmodtam.
- MÁTYÁS: *(megütődik)* Én meg Laci bátyámmal.
- DRAKULA: Olyan rettenetesekeket mondott rólam az a gyönyörű Raduka! Hogy nem engedtem örvendezni, holott csak a fájdalomtól óvtam. Hogy másokon bosszultam meg mostoha sorsát, pedig én voltam az oka. Mert oly engesztelhetetlen vagyok, oly ingatlan!
- MÁTYÁS: Ingatlan?
- DRAKULA: Úgy rémlik. De ez csak ködös emlék. *(felveszi a denevért, megtörli vele a szemét)*
- MÁTYÁS: *(idegesen)* Ne itasd a bőregereket!
- DRAKULA: *(zokog)* Megjavulok! Ígérem! Kedves leszek! *(felkapja a patkányt, lerántja a karóról, megpusztilja, a földre dobja)* Szaladj! Szaladj! *(türelmetlenül)* Nem halod? Szaladj! *(belerúg a patkányba, hogy az elrepül)*
- MÁTYÁS: Te megvesztél.
- DRAKULA: *(hirtelen hisztérikusan nyájasba vált)* És mit álmodtál a bátyádról? A druszámról?
- MÁTYÁS: *(dühösen, kegyetlenül)* Ő bezzeg büszke rám. Azt mondta, olyan vagyok, amilyennek mindig is szeretett volna. Nem is bánja, hogy fejét vették, mert belőlem sokkal nagyszerűbb király lett, mint őbelőle valaha lett volna.
- DRAKULA: *(hirtelen felrémlik neki egy álmban hallott szó)* Balfácán!
- MÁTYÁS: *(idegesen összerándul)* Mit mondtál?
- DRAKULA: *(magyarázkodik)* Csak a számra jött. Bizonyal arra gondoltam, hozzád mérve csak balfácán lett volna.
- MÁTYÁS: *(elégedetten)* Ha nem is balfácán, de nem lett volna oly igazságos, mint én vagyok.
- DRAKULA: Te úgy vagy tökéletes, ahogy vagy. Amilyen Radu volt. *(kétségbeesve)* Nem akarlak téged is elmarni magamtól, mint őt!

MÁTYÁS: Ne hízelkedj! Ki nem állhatom a hízelkedőket. *(tűnődik)* Le is fogom cserélni a szakállas asszonyt. Vagy meghagyom, és lesz egy negyedik. Három dolog, amit Mátyás király nem szeret, és egy a ráadás.

DRAKULA: Én őszintén becsüllek és szeretlek!

MÁTYÁS: Megvetsz és kigúnyolsz! Mert még a bátyám gyilkosain sem állok bosszút. Akkor becsülnél, ha ugyanolyan *(kéjesen)* kegyetlen szörnyeteg volnék, mint te. Ha én is csóvát vetnék mindenkire, akinek már nincs ki a harminckét foga.

DRAKULA: Mint röstellem magam emiatt! Már nekik adok igazat. Akik még halálukban sem értették, miért jó nekik, ha rájuk gyújtom a tetőt.

MÁTYÁS: Tán hinnék is neked, ha nem kínáltál volna ezzel a zergesajttal. *(indul)*

DRAKULA: Visszajössz, ugye? *(gyorsan)* Nem is kérdezem, persze, hogy visszajössz. Különben én is megyek panaszra. *(ujjain számolja a tíz panaszszót)* Elvesztett öcsémet újra feltaláltam, de megharagudott, és magamra hagyott tömlőcőmben.

MÁTYÁS: *(elmosolyodik)* Engedj mennem végre, te buta vadszamar!

DRAKULA: *(boldogan)* Már nem haragszol, Matyó baba! Siess vissza, és felvágjuk a borzkolbászt is!

Sötét.

14. jelenet

MESÉLŐ: Nem jutok szóhoz! Mi történt itt? Valakik kitakarítottak, mindent kipucoltak, kiganajoztak, tán még budit is ástak az egyik szegletbe. A mennyezet is tisztán ragyog, mint a mennybolt, egyetlen szarcsillag sem pettyezi végtelen tisztaságát. De vajon mitől ily felhős Drakula kedélye, míg ágya szélén gubbaszt? Zivataros kedve akkor sem derül fel, midőn mennydörgő kopogást hall odakintről.

Vajon fehér karácsonyunk lesz idén? Vagy legalább tavaly? Vagy 1473-ban?

MÁTYÁS: *(kintről)* Nyisd ki! Drakula vajda, Mátyás királynak rabja! Abszurdum! Mi dolog, hogy egy rab bezárkózik saját tömlőcébe?

DRAKULA: *(asztalnok)* „Nem kellene szólunk a felséges úrnak?” *(orvos)* „Betegnek nyugalom kell. Felsőleges úr nincs jól, nem fogad.”

MÁTYÁS: *(kintről)* Hallom, hogy ott vagy! Meg tudom is. Nyisd ki!

DRAKULA: *(paraszt)* „Nem akarok az urak dolgába avatkozni, de igazán kinyithatnék. Vár odahaza a kis pulyám. Korog a hasikója.” *(asztalnok)* „Megint lopod a pomagránátot, bűdös paraszt?” *(paraszt)* „Vakuljak meg!” *(asztalnok)* „Visszaélsz vele, hogy mostanság olyan kegyelmes az urunk!”

MÁTYÁS: *(kintről)* Mackó-Lackó! Ne bomolj! Szépet éntam neked. Meg is mondom, mit: ajándékot!

DRAKULA: *(orvos)* „Nyisd ki! Hadd beszéljek vele, mielőtt felveri urunkat!” *(kinyitja az ajtót)*

MÁTYÁS: *(bejön)* Na végre! Lacikám, lelkem bátyja, mi ütött hozzád?

DRAKULA: *(orvos)* „Halkan, felséged! Jó urunk betegágyban pihen, fel ne verjük!”

MÁTYÁS: Most mit bohóckodsz? Inkább örüljél, hogy így kitakarítottam ezt a szaros cellát. Rötyit is ásattam neked, ez sem dukál mindenkinek.

DRAKULA: *(orvos)* „Önkívületi állapotban van. Sokat aggódott felséged elmaradása miatt. Először renyhe bélmozgás, azután ezek a képzelgések.”

MÁTYÁS: Ez csak afféle kergetés bolondozás nála.

DRAKULA: *(orvos)* „Bár mondhatnánk. De már ott tart, hogy a saját létezését vonja kétségbe.” *(asztalnok)* „Enni sem hajlandó, mondván, hogy ő nincsen is.” *(orvos)*

„Azért te egy szempillantás alatt eltüntetted az ebédjét, láttam!” *(asztalnok)* „Nekem savam van! Sokat kell ennem.”

MÁTYÁS: Elég! Mondjátok meg uratoknak, hogy nem egyéb az ő baja, mint hogy önző, és nem bír örülni a más örömén, és engesztelhetetlen, és ingatlan! *(indul)*

DRAKULA: *(saját hang)* Miért támadsz így nekem, Matyikám? Ez a hála, hogy oly türelmesen várlak, mióta elmentél? Négy hónap nem kis idő!

MÁTYÁS: Lacikám! De jól nézel ki! Miféle négy hónap?

DRAKULA: *(búszkén)* Számoltam! Egy nap: öt pössentés az új rötyimbe, meg egy alvás az új ágyneműmben.

MÁTYÁS: Másfél év volt az a négy hónap, aranyom!

DRAKULA: Másfél év! *(szomorúan)* Többet kelene innom.

MÁTYÁS: Meg kaphatnál új ágyneműt is. Majd szólok. És tessék! *(átnyújt egy nagy ajándékot)* Ímhol e medveirha! A kerek évfordulóra hoztam. Nemrég múlt tíz éve, hogy itt élsz. Rá is hímeztettem a szegélyére: „A legszebb évekért a legszebb prémet! Mackóról a mackónak!”

DRAKULA: *(könnyezni kezd)* Jaj, be jó nekem! Így eszedbe jutottam!

MÁTYÁS: Nem telt el hét, hogy ne gondoltam volna rád. Kivéve tán az elmúlt négy hónapot.

DRAKULA: *(szomorún)* Jól mulattál, édes öcsém?

MÁTYÁS: Pompásan! Hadat jártam a fekete se-
reggel, meg sem álltunk Sziléziáig. Diadalról diadalra! Elpáholtam Kázmért. Annak is már tizenöt éves a fia.

DRAKULA: *(szomorún)* Nézd már, a kis Kázmér.

MÁTYÁS: Minden ellenségem eltakarított, Vitéz már az égben vitézkedik...

DRAKULA: *(ijedten)* Bántottad?

MÁTYÁS: Volt is rá időm! Ahogy becsukattam a saját várába, rögtön beadta a kulcsot. Az a kétarcú Janus meg Medvében végezte.

DRAKULA: *(az irhát nézi)* Ebben?

MÁTYÁS: Nem, Medve várában. Pedig fontolgattam, hogy vadállatokkal tépetem szét...

DRAKULA: Ne mondj ilyet. Még hallgatni is borzalom.

MÁTYÁS: Ez még semmi!

DRAKULA: Ez semmi? Akkor azt minek nevezed, hogy engem szétvet az aggodalom, míg semmi hír felőled? A magam keserű áltatása, hogy a következő pössentés után, hogy majd, amikor felébredek... De semmi, semmi hír!

MÁTYÁS: Most már nincs okod panaszra. Élek és virulok, tele élményekkel.

DRAKULA: Ne haragudj. Nem szemrehányásnak szántam. Hajdan könnyebb volt, amikor egyedül voltam. Fortyogtam a levemben, és szartam mindenre...

MÁTYÁS: *(nevet)* De mindenre ám! Egyszer el kell árulnod a titkodat. *(a mennyezet felé bök)*

DRAKULA: De mióta kettesben hagyta a szeretetemmel, azóta megőrjít az aggodalom.

MÁTYÁS: Vigyázz, mert a szeretet és az önzés nem árulnak egy gyékényen.

DRAKULA: Nem akarok önző lenni. Jó akarok lenni!

MÁTYÁS: Nagyon derék. De most jön a java. Megérkeztünk Rodostóba...

DRAKULA: *(örjöng)* Rodostó? Ott járt Murad, Radustul!

MÁTYÁS: Ja, nem Rodostó, bocsánat. Boroszló. Boroszlóba érkeztünk meg. Tudnád, kibe botlottam, amikor álruhában kimentem a városba! Egy gyönyörű leányba!

DRAKULA: *(magán kívül)* Jó vagyok! Szelíd vagyok! Önzetlen!

MÁTYÁS: Öröm veled, igen. Rögtön szerelembe estünk! Pedig nem is sejtette, ki rejtőzik az írődeák hacukájában! Azóta én még a földet is gömbölyűnek látom. (*izgatottan*) Érted ezt, Laci bátyám? Elsepertem a lázadókat, találtam egy virág-szálat...

DRAKULA: És anyád mit szól hozzá?

MÁTYÁS: (*zavarban*) Tudod, milyen az, amikor az ember hazaér, és az anyja megkérdi: „Na, Matyikám, mi volt a hadjáraton?” Az ember vállat von, hogy: „Semmi különös.”, aztán bemeleg a szobájába. Ez kiszaladt a fejemből.

DRAKULA: Meg nyilván nem is akartad ezzel hergelni. Jó fiú vagy.

MÁTYÁS: (*dühödten*) Egy szart vagyok én jó fiú! Felnőtt férfi vagyok! (*átkarolja Drakula vállát*) Veled őszinte leszek, mint egyik fivér a másikkal. Ez nem királyleány ám, de nem is hercegkisasszony.

DRAKULA: Pórleány?

MÁTYÁS: (*undorral*) Fúj, még csak az kénel! Répaszagú, fekete göröngyökkel a retkes lábujjai közt! (*áhitattal*) Egy tehetős kalmár leánya. Borbálának hívják. Az ő kedvéért lemondok az anyám összes választottjáról... Most éppen egy nápolyi királylány van soron, valami Beatrix.

DRAKULA: Szép neve van.

MÁTYÁS: A tiéd lehet.

DRAKULA: (*megbántva*) Köszönöm. Igazán kedves, hogy így egyszerre, négy hónap után, rám is gondolsz. A medvebőrt is köszönöm, azt meg főképpen köszönöm, hogy önzetlen lehetek és jó, örvendezhetem, hogy egy tehetős kalmárleányért hanyagoltál, nem egy göröngyös lábujjközü pórért!

MÁTYÁS: Valami bajod van?

DRAKULA: Mi lehetne? Újragondolom az életemet, megtagadom önmagam, tündöklő mosollyal végignézem, amint talicskán

viszik el, amit hosszú évek munkájával egybehordtam...

MÁTYÁS: Végtére mi nyomja a bögyödöt?

DRAKULA: (*ordít*) Hogy egy hidegszívű, számító kis cafka miatt van lelked a saját fivéredet semmibe venni!

MÁTYÁS: Ne merd cawkának nevezni!

DRAKULA: Egy ringyó! Egy szajha! Egy bárcás riherongy! És a saját fivéredet... mit a saját fivéredet! Neked a Laci volt a fivéred, ő meghalt, élheted a világod, senkivel nem kell törődnöd, hagyhatsz itt döglődni a kriptában...

MÁTYÁS: És te kire vagy olyan rátarti? A Raduka talán sűrűn jár ide vizitbe, medvebőrrel-pomagránáttal?

DRAKULA: Ne gyalázd Raduka emlékét!

MÁTYÁS: Az emlékét? Te boldogtalan! Raduka él és virul, tíz esztendeje uralkodik Havaselvén, és rád se pök!

DRAKULA: (*kétségbeesve*) Nem! Meghalt! Csak álmodtam, hogy él!

MÁTYÁS: Ne vessz meg! Én ültettem trónra, miután elfogtalak. Nem akartam mondani, mert ne épp akkor csaldó az öcsédben, amikor én töltöm be a helyét a szívedben. De ez nem jogosít fel arra, hogy szidalmazd a jövődöbelimet.

DRAKULA: (*örjöng*) Felismert! Csak felcsináltatná magát veled, hogy királyi fattyat szülhessen!

MÁTYÁS: Szádat beteszed! (*dühösen*) Bárkit választanék, mocskolnád.

DRAKULA: Igen! Igen!

MÁTYÁS: (*méltósággal*) Te a fivérem vagy, nem a feleségem. És ha sárkánynak hívnak, akkor sem vagy a feleségem.

MESÉLŐ: Mátyás feldúltan kivonul.

Sötét.

15. jelenet

MESÉLŐ: Mit is beszéltek? Mátyás feldúltan be-
ront.

MÁTYÁS: Miket mondtál a minap Borbáláról?

DRAKULA: (*bűnbánón*) Nézd, Matyi, joggal ve-
ted a szememre...

MÁTYÁS: Ismételd meg!

DRAKULA: Igazágtalan voltam vele, hisz nem
is ismerem...

MÁTYÁS: Egy ringyó! Egy hidegszívű, számító
kis cafka!

DRAKULA: Bocsásd meg! Csak a féltő szeretet
tört föl belőlem...

MÁTYÁS: Fejezd már be a nyavalygást! Igazad
volt! Az utolsó szóig, mindenben.

DRAKULA: (*gyorsan*) Nem volt igazam!

MÁTYÁS: Gyűlölöm!

DRAKULA: (*csitítón*) Nem gyűlölöd.

MÁTYÁS: De gyűlölöm! A zergesajtotdat nem
gyűlöltem ennyire!

DRAKULA: (*reménykedve*) Felvágjam a borz-
kolbászt?

MÁTYÁS: Lószart! Azt meséld el, amikor a sze-
retőd hasát vágta fel!

DRAKULA: (*sóhajt*) Az a néhány év igen zord és
sötét időszaka volt az életemnek. Igye-
keztem nem mindenért Radut hibáztat-
ni...

MÁTYÁS: (*vérszomjasan*) Odalopóztál a nagy,
görbe dikicseddel, és...

DRAKULA: Teljesen kiforgatott magamból a
Radu miatti fájdalom.

MÁTYÁS: Visított, mint a malac?

DRAKULA: Próbált szegény, de nem könnyű
abban az állapotban.

MÁTYÁS: (*közbevág*) Eljött! Itt van!

DRAKULA: (*felrebben*) Kicsoda?

MÁTYÁS: Borbála. Megtalált!

DRAKULA: És felismert, királyi díszben is?

MÁTYÁS: Tudta! Végig tudta. Boroszlón is tud-
ta!

DRAKULA: Okos nő, na. Meg rajta van a képed
minden pénzérmén.

MÁTYÁS: Becsapott!

DRAKULA: Ha igazságos akarsz lenni...

MÁTYÁS: Nem! Kegyetlen akarok lenni!

DRAKULA: Dehogyan. Először te próbáltad be-
csapni őt. Csak túljárt az eszeden.

MÁTYÁS: Okos nő! Köszönöm. Tudod, mivel
zörgetett be? Hogy hozott is ajándékot,
meg nem is.

DRAKULA: Netán galambokat hozott, és sza-
badon engedte őket?

MÁTYÁS: Az apád valagát. Állapotos.

DRAKULA: Ó! Akkor csínján vele. Olyankor na-
gyon ingerlékenyek.

MÁTYÁS: Ők? Majd én, ha rámegeyek a dikics-
cse! Elszáll a mérge, a hazug lelkével
együtt! (*leroskad*) Azt hittem, végre-
valahára valaki egyszer magamért szeret.

DRAKULA: Hiszen magadért szeret.

MÁTYÁS: Királyné szeretne lenni.

DRAKULA: Mert egy királyt szeret. Ha péket
szeretne, pékné szeretne lenni. Miért
szeressen annak, ami nem vagy?

MÁTYÁS: Mindent kiforgatsz. De majd én is
mindent kiforgatok, várjál! Előre se ha-
ragudj, ha felébredsz a visítésra!

DRAKULA: Te most olyan vagy, mint én, ami-
kor megtudtam, hogy Radu él és virul.
Bántott, hogy egy fia hadjáratot sem indít-
tott a kiszabadításomra.

MÁTYÁS: Őt is felkoncoljuk! A kedvedért!

DRAKULA: Nem, éppen ez az, hogy már nem
haragszom rá. Rád sem haragszom, hogy
letaszítottál a trónról, és tíz éve fogság-
ban tartasz. Sőt! Jó itt. De azért azt ne
mondja Radu, hogy azért nem jött értem
tűzzel-vassal, mert hátha tíz év múlva há-
lás leszek neki.

MÁTYÁS: Elég már! Én belezni akarok, nem fü-
lelni, mint vesézed a szívedet. Megyek is.
Csak találok a szakácsom szabásmintái
alatt egy valamirevaló dikicsét!

- DRAKULA: Nem szabad, Matyikám! Megölnéd a saját gyermekedet? Meg az anyját?
- MÁTYÁS: (*hirtelen ötlettel*) Meg a saját anyámat is! Igen! Köszönöm!
- DRAKULA: Te, aki újra megtanítottál szeretni, ilyen gyűlöletet cselekednél?
- MÁTYÁS: Tőled tanultam meg gyűlölni, csak sajnos addigra az ellenségeim kimúltak. De most kaptam új ellenségeket! Meg hozzájuk az anyámat, a három szégyentelen apródjával együtt!
- DRAKULA: (*magából kikelve*) Nem! Az én öcsém nem tehet ilyet. Nem hagyom!
- MÁTYÁS: Meg kell halniuk.
- DRAKULA: Nem szennyezheted vérrrel a kezed. Te ártatlan vagy, makulátlan, nem úgy, mint én...
- MÁTYÁS: Nincs neked kegyelem. Úgy elképzelttem anyám búcsúszavait: „Mit művelsz, Matyikám, a szülőanyáddal? A Laci soha nem csinálna ilyet!”
- DRAKULA: Nem, Matyi, te nem vagy ördög! Ezt soha nem bocsátanád meg magadnak.
- MÁTYÁS: Egész életemben azon kínlódtam, hogy szeressenek és magasztaljanak! Soha nem vetemedtem semmire, ami miatt ördögnek tartanának. Mennyire megbéklyózza, tömlőcben tartja az embert, hogy nem ördög!
- DRAKULA: Nem szabad másokat bántanod, ha magadra haragszol. Hány ezer ember közreműködése kellett, hogy rájőjjenek erre az egyszerű igazságra. És ha te nem jössz, ők mind-mind hiába üvöltötték volna a fülemben.
- MÁTYÁS: Az anyámnak vesznie kell! És Borbálának is!
- DRAKULA: (*nagy lendülettel*) Akkor bízd rám! Majd én megteszem!
- MÁTYÁS: Szép is lenne! Mit szólna a világ, ha orvgyilkost küldenék az anyámra? Még gyávának hinnének!
- DRAKULA: Én tudom, hogy bátor vagy, és képes volnál megtenni. Csak én nem engedem, szerető bátyád!
- MÁTYÁS: De mit mondana szegény anyám? „Ki ez a vadidegen? Mit bökdös? Matyikám, hol vagy, amikor az anyádat ölik?”
- DRAKULA: Megteszem a te képedben! Köntöst cserélünk, és Mátyásként szúrok-bökök.
- MÁTYÁS: (*kis tűnődés után*) Nem bánom, legyen, amint tanácsoltad. De bátor vagyok!
- DRAKULA: Nagyon bátor.
- MÁTYÁS: (*bólint*) Utána siess vissza, azon véresen! Le se töröld a kést!
- MESÉLŐ: Drakula és Mátyás eltűnnek a spanyolfal mögött, ahonnan harsány ruhasuhogást hallok. Bántja a fületem. Szinte elnyomja tompán kiszűrődő hangjukat.
- DRAKULA: Na, ez hogyan nyílik?
- MÁTYÁS: Itt ez a kis kapocs. Jaj, becsípted!
- DRAKULA: Bocsánat. Az inget is?
- MÁTYÁS: (*gyorsan*) Nem, az ing maradjon. Biztosan összeszoktatok már.
- DRAKULA: Jé, te bőrgatyát hordasz?
- MÁTYÁS: Igen. Cseh módi. Nahát! Te meg egyáltalán nem hordasz gatyát?
- DRAKULA: Sőt, bőrt sem. Török módi.
- MÁTYÁS: Érdekes. (*elísméren*) Ha az enyém is ekkora volna, biztosan jobban érezném magam a bőrömben.
- DRAKULA: Mégsem igaz, hogy az orrmérettel arányos?
- MÁTYÁS: Ezt is Janus ötölte ki.
- DRAKULA: Voltaképpen ki elől bujkálunk itt a spanyolfal mögött?
- MÁTYÁS: Igazából azt hittem, te kint fogsz vetkezni.
- MESÉLŐ: Most kilépnek a spanyolfal mögül. Hé, mi van? Ezek nem is cseréltek ruhát! Én vagyok értetlen, hogy nem értem? Idáig azt hittem, hogy követem a darabot. Na jó, ha ők értik, érjük be vele, legyen nekik!

DRAKULA: Na, Matyi? Ugye, hogy hasonlítok rád?

MÁTYÁS: Megteszi. Kicsit húzd ki magad. *(fészkelődik a ruhában)* Egészen kényelmes.

MESÉLŐ: Ja, már világos! Hát szerepet cseréltek! Egyszerűbb, mint átöltözni. Az a színész, aki eddig Drakulát játszotta, most Mátyást játssza, és viszont! Nahát! Lehet, hogy erről beszéltek az előadás előtt? Hogy majd lesz valami, amit nem értek, aztán egyszerre csak megértem, és majd akkor jusson eszembe? Bocsánat.

DRAKULA: Akkor indulok, Matyikám. *(kést ragad)*

MÁTYÁS: Köszönöm, Laci! Siess ám vissza!

DRAKULA: Csak az orrom el ne áruljon.

MÁTYÁS: Elég nagy az is, ne félj! Az anyám sem fog rád ismerni.

Sötét.

16. jelenet

MESÉLŐ: A tömlöc kéjlakká változott: selyem ágynemű, drága falikárpitok, roskadásig rakott asztal. Szem szomorút nem lát, Mátyáson kívül, aki dülva-fúlva turkál az ételek közt, felvesz egy csirkecomb, azután visszadobja.

MÁTYÁS: Fúj! Tocsog a mézben! És ez mi? Megint fűrj? Hányok!

MESÉLŐ: Mátyás felrántja az ajtót, és kiordít.

MÁTYÁS: Vigyétek innét ezt a sok szart! Disznók elé! Húgyos sajtot akarok, és ecetes bort! És ki felejtette már megint nyitva ezt a fostos ajtót? *(bevágja)* Ezeket hívják pribéknek? Hozzátok vissza a tetűpettyes ágyneműmet! Különben mindegyiknek átharapom a torkát! A véreteket iszom! Ez dukál az eleven ördögnek? Béklyó és szájszegek! Spanyolcsizma, nem francia saláta! *(Nézi a lepedőjét)* Patyolat! Ha rápisálok, megint kicserélik. A padmalyra meg egyáltalán nem sikerül felszarnom!

Mint legyen így kegyetlen szörnyeteggé? Még dohogni sem tudok! Csak egy pici dohot! Csak egy dohogásra elegendőt!

Sötét.

17. jelenet

MESÉLŐ: A még mindig Mátyásnak öltözött Drakula belép, visszaszól a kint várakozó ajtónállóknak.

DRAKULA: Nem lesz semmi baj. Menjetek a dolgokra!

MÁTYÁS: *(dühödten)* Hol voltál? Itt hagytál rohadni másfél évig!

DRAKULA: Négy hét sem volt.

MÁTYÁS: *(szomorúan)* Akkor felfáztam. *(ordít)* Hol voltál négy hétig? Megtetted, ugye? Nem ment egykettőre, a dikics sem fogja könnyen az anyámat.

DRAKULA: Anyáddal nem lesz több bajod.

MÁTYÁS: *(kacagva)* Meghalt az anyám! *(hirtelen sírva fakad)* Szegény anyám! Oda az édesanyám! A szülőanyám! Én ötlettem meg! Az én bűnöm!

DRAKULA: Látod? Ugye, mondtam, hogy...

MÁTYÁS: *(boldogan közbevág)* Nem érzek semmit! Csupán boldog vagyok, semmi több! Árva vagyok!

DRAKULA: Félárva.

MÁTYÁS: *(csodálkozva)* Él az apám? Hiszen meghalt. Úgy hát nem Hunyadi János volt az apám? Kivallotta az anyám, utolsó leheletével?

DRAKULA: Nyugodj meg, Matyi, nyugodj meg...

MÁTYÁS: És Borbála? Ő is a föld alatt?

DRAKULA: Mi vagyunk a föld alatt.

MÁTYÁS: Hogyan csináltad? Kitépted a szívét? Mondtad neki, hogy ezt Matyi kitépett szívéért cserébe?

DRAKULA: Nem.

MÁTYÁS: Az sem baj. Tudod, mit vettem észre rajta, amikor feljött Budára? Az állán egy

pici szemölcsöt, benne egy szőrszállal. Ha az egyszer sarjadzani kezdett volna...

DRAKULA: (*tapintatosan*) Az fog is neki sarjadzani.

MÁTYÁS: Igen, a holtaknak is tovább nő.

DRAKULA: Elment megszülni a gyerekét.

MÁTYÁS: (*bomlottan kacag*) Ez olyan, mint a tormát ásni? Gondolom, sokan félreértették!

DRAKULA: (*kiált*) Él, Matyi! Él. És anyád is él.

MÁTYÁS: Nem, nem! (*magából kikelve*) Hát ennyit ér a szakember? Ezért gubbasztok itt hetek óta? Ezért sínylődöm kuglófon és fűrjön? A fejem szétesik a gyöngyvirágillattól!

DRAKULA: Nem szenvedtél hiába. Mindent elrendeztem.

MÁTYÁS: Semmit! Dözsöltél és tivornyáztál!

DRAKULA: Lehallatszott? Ne haragudj! De intéztem mást is.

MÁTYÁS: Csak azt nem, amit kellett volna! Te teszetosza, tutyimutyi!

DRAKULA: Ha tudnád, mi vár rád odafönt...

MÁTYÁS: Rájuk gyújtom a palotát, és kiköltözöm Visegrádra!

DRAKULA: Oda most nem lehet. Nagyarányú építkezésekbe fogtam a nevedben. (*lelkesen*) Csuda lesz, meglátod! Lesz egy kút, amelyből bor fakad...

MÁTYÁS: Vér! Majd bennem borrá válik!

DRAKULA: Anyád ötlete volt, de nekem is nagyon tetszett. Csak még vitázunk a főpallérral, tudod, a bor színéhez kell választanunk a márványt.

MÁTYÁS: (*zokog*) Mindent tönkretettél.

DRAKULA: Mindent rendbe tettem. Négy hét elegendő volt, hogy kibéküljek az anyáddal, Borbálát vidékre küldjem szülni. Ha nem akarod, többé látnod sem kell. Csak a javadat kerestem.

MÁTYÁS: Miért akarja mindig mindenki jobban tudni, mi az én javam? Én nem aka-

rok az anyám fejével gondolkozni! Én labdázni akarok az anyám fejével!

DRAKULA: Azóta, hogy sikerült megengesztelnem, remekül szót értünk. Látnád, hogy sűrög-forog, hozza a piacról a piszkét...

MÁTYÁS: (*fenyegető nyugalommal*) Add ide a ruhámat.

DRAKULA: Igazából a királyné lakrészének terveit is le akartam hozni, de félttem, hogy első dühödben széttéped őket!

MÁTYÁS: Első dühöm? Hol vagyok én már at-tól? (*meghökken*) Miféle királyné?

DRAKULA: A te királynéd. Beatrix. Gyönyörű nő. Irigyellek.

MÁTYÁS: Azt ne mondd, hogy ő is itt van!

DRAKULA: Még nincs. Festményen láttam. De már elküldtem érte Pongráczot.

MÁTYÁS: Az egy rebellis!

DRAKULA: Egy csodát. Csak idegesítette, hogy folyton vered az asztalt a Koronatanácsban. Meghívtam vacsorára, elsimítottuk a félreértéseket.

MÁTYÁS: Add ide a ruhámat! (*cibálni kezdi Drakuláról a ruhát*)

DRAKULA: Vigyázz, elszakítod!

MÁTYÁS: Azt mondtam, vedd le!

DRAKULA: (*nevet*) Látom, felajzottalak. Bizony, sok jeles tennivaló vár odafönt.

MÁTYÁS: Vérbe fojtom az anyámat, lecsapom Pongrácz fejét, és megözvegyülök, mielőtt megházasodnék.

DRAKULA: (*elrántja a ruháját Mátyástól*) Megvesztél, Matyi?

MÁTYÁS: Megjött az eszem! Értem már, hogy rád sem számíthatok! Magamnak kell megmutatnom, milyen ádáz vagyok, milyen ingatlan!

DRAKULA: De te nem vagy ingatlan! Te kedves vagy és jószívű.

MÁTYÁS: Persze. És fonott kalácsot szarok! Nem vagyok már lüke kölök, Laci! Megértem rá, hogy olyan vaskezű uralkodó legyek, mint te voltál Havaselvén.

DRAKULA: Az pusztulás volt, és siralom!

MÁTYÁS: Hullt a férgese! De itt is fog, ne félj!
Dögöljön meg, aki nem retteg tőlem, és
hollók egyék a húsát! (*kacag*) Fogják még
a hollót hívni mátyásmadárnak.

DRAKULA: Szép országot álmodtam neked!

MÁTYÁS: Miért nem magadnak? Akkor lenne
teljes a bosszúd! Virítánál holtig a tró-
nomon, én meg rohadnék a talpad alatt!

DRAKULA: (*szomorúan*) Igen, bennem is felöt-
lött, ha röstellem is. De nem tehetem.
Gyászban vagyok.

MÁTYÁS: Boldog ember!

DRAKULA: Raduka meghalt.

MÁTYÁS: A fostos öcséd, aki le se szart?

DRAKULA: Nem ez jut róla mégsem eszembe.
Inkább a sok kedves emlék. De most,
hogy megürült Havaselve trónja...

MÁTYÁS: (*jóindulatúan*) Térj csak haza, Laci
bátyám! Otthon újra magadra lelsz, azt
remélem.

DRAKULA: Köszönöm, bár kicsinyt sem kíván-
kozom múltam véres árnyai közé. Csak
az vigasztal, hogy neked virágzó udvart
hagytam itt. Nemsokára itt terem a tündér
feleséged. És művészeket is hoz majd
magával, temérdek művészt! Tudod, én
eddig úgy tartottam, a művészek vagy
zajt csapnak, vagy koszt csinálnak. De
most már látom, a szépséget hirdetik
örökön. Mint az az ismeretlen mester,
aki a női test legrejtettebb titkát festette
aköré a falrepedés köré ott a szegletben.

MÁTYÁS: Üres lelkű hízelkedők! De majd én
elbánok velük. Te térj csak haza, néped-
hez! Jelenj meg újra, másodsor, s bősz
szigorral állítsd vissza örök királyságo-
dat.

DRAKULA: Téged, meglásd, elégedett alattva-
lók dicsérnek majd napjukhosszat, tud-
ván, hogy a gondjuk gondod, és örömük
mosolyod. Vándorlegényt látnak jönni,
hetyke garabonciást, megörvendnek,

hátha te vagy, megkínálják peccsenyével,
friss cipóval, dunnák közé fektetik.

MÁTYÁS: Néked bezzeg jobban félik harago-
dat, mint az Istent. Némák, engedelme-
sek. Farkast látnak, megrémülnek, hátha
kémed, denevér száll, szárnya lebben, le-
borulnak, és magukban számba veszik
minden titkolt bűnüket.

DRAKULA: Híred mindig fennmarad!

MÁTYÁS: Sosem halsz meg, úgy hiszik!

DRAKULA: Egy örökkévalóság Havaselvén... A
hideg futkározik a hátamon.

MÁTYÁS: Ha ez vigasztal, nekem sem lesz itt
könnyebb. Milyen fáradságos ebben az
elkényeztetett országban egy valamire-
való rémuralmat bevezetni!

DRAKULA: Mindig ez a négy hét fog vigasztal-
ni, amit a te képedben töltöttem. Kész
lelki újjászületés volt.

MÁTYÁS: Én is újjá akarok születni lelkileg.
Akkor hova menjek? Menjek Havas-
elvére?

DRAKULA: Kipróbálnád? Nem kéne négy hét,
hogy megbánd!

MÁTYÁS: Én? Vissza se gondolnék többé! (*kis
gondolkodás után*) De miért is ne? Elme-
gyek a te képedben! Te meg bájologhatsz
az anyámmal, meg azzal a gerleképű,
gülüszemű Beatrixszel!

DRAKULA: Te ott, én meg itt?

MÁTYÁS: Te mint Matyi, én mint Laci!

DRAKULA: (*kedvvel*) Jó volna. Kár, hogy a tör-
ténelmet nem lehet becsapni.

MÁTYÁS: Ki jönne rá? Újjászületnék, és
pontum.

DRAKULA: Újjászületés... Milyen szép szó.

MESÉLŐ: Ismerem a férfiakat. Akkor kuncog-
nak így, amikor valami mulatságos ötle-
tük támad. De mi lehet az? Á! Van egy
megérzésem. A nők meg olyankor kunc-
ognak így, ha megérzésük támad.

Sötét.

18. jelenet

MESÉLŐ: Lám-lám, ismét puszta a cella. Ha egyáltalán ez ugyanaz a cella. Ha egyáltalán Budán vagyunk még. Vagy egyáltalán Magyarországon. Ha ez egyáltalán hungarocella. De inkább nem vonom el a figyelmüket, mert ez alighanem az utolsó jelenet, úgyhogy aki most nem érti meg a darabot, az kidobta az ablakon ezt az estétjét. Na lássuk! Az biztos, hogy a berendezés az 1476-os évet idézi. Az ócska asztal, rajta egyetlen pomagránát. Az ócska pricc, rajta egyetlen alvó Drakula, azaz dehogy! Mátyás ő, csak még mindig Drakulának öltözve! De már fel is riad. Az ágya mellett Radu áll türelmesen, immár két lábon – úgy néz ki, elrendeződött a túlvilági státusza.

MÁTYÁS: (*felébred*) Jaj! Nem érzem a fél lábam!

RADU: Megmondjam, miért?

MÁTYÁS: Miért?

RADU: Miért mondjam meg, vagy miért hiányzik?

MÁTYÁS: Miért? Hiányzik? (*megnézi a lábát*) Nem hiányzik. Csak elszibbadt.

RADU: Azt hittem, azért hiányzik, mert fél lábbal a sírban vagy. Nekem is sokáig hiányzott. Amikor azután meghaltam...

MÁTYÁS: (*ijedten*) Meghaltál? Na nem! Ez még mindig a rémálom! Ha túl sok fürjet eszem, mindig rosszakat álmodom. (*összeszeszorítja a szemét, majd hirtelen kinyitja: próbál felébredni*)

RADU: (*kíváncsian*) Na?

MÁTYÁS: Szerinted akkor itt lennél? És egyáltalán ki vagy te? Ismerős a fizimiskád...

RADU: Szép Radu vagyok. Vagy voltam? Nem tudom. Mindegy.

MÁTYÁS: Vlad öccse? Így már értem. (*nézegeti*) Mondjuk, álomnak nem vagy olyan bámulatosan szép. Bár rémálomhoz képest...

RADU: (*kedvesen*) Elmeséled?

MÁTYÁS: Onnan indult, hogy helyet cseréltem a bátyáddal...

RADU: Ez milyen izgi!

MÁTYÁS: Vlad Budán maradt a képemben, míg én elmentem Tergovistyébe vajdának. (*megint hunyorít, majd kinyit; csalódottan*) Nem megy.

RADU: Inkább meséld tovább! Nincs sok időd befejezni.

MÁTYÁS: Jó lenne már felébredni. Odaértem Tergovistyébe, elfoglaltam Vlad trónját az ő képében. Másnap megjelent egy török követ, hogy fizessenek nekik adót. Mondtam: előbb talán a turbánját kapná le előttem! Azt mondta: tiltja a vallása.

RADU: Igen, náluk egyáltalán nem dívik az ilyesmi.

MÁTYÁS: (*vállat von*) Én azért a kobakjához szögeztettem a turbánját, véletlenül se vétsen a tilalom ellen. Úgy küldtem vissza a szultánhoz.

RADU: Aki annyi janicsárt küldött rád, hogy az ország összes pallérja sem győzte volna szöggel.

MÁTYÁS: (*meglepve*) Így, ahogy mondd. A ganajos alattvalóim pedig magamra hagytak! Az áruló bitangok! Pár száz emberrel álltam ki a kontyosok ellen. Persze elfogtak. És tömlöcbe zártak.

RADU: Azután lenyisszantották a fejedet, és mézben eltéve küldték a szultánnak Sztambulba.

MÁTYÁS: (*megrettenve*) Isten őrizz!

RADU: Bocsi, picit előreszaladtam.

MÁTYÁS: Na nem! Ezt nem akarom végigálmódni! Ennél még a valóság is jobb: itt fekszem Budán, gyöngyvirágos selyemágyneműben, és válogatott nyalánkságok édes illata csiklandozza az orromat, amire rögtön fel is ébredek. (*hunyorít, kinyit, csalódik*)

- RADU: Az a méz, aminek a szagát érzed. Le-nyelned már nem lesz igen hová, ha a nyakadnál elválasztottak a bendődtől.
- MÁTYÁS: (*kiborul*) Nem! Én ezt nem akarom! Itt vagyok Budán! Felébredek, és boldogan tömöm majd magamba a francia salátát!
- RADU: (*ráhagyja*) Így van. Tömöd magadba az esküvői menüt.
- MÁTYÁS: Miféle esküvő?
- RADU: Azzal a kis bazsarózsával, Beatrixszel.
- MÁTYÁS: Én nem veszek el semmilyen Beatrixet!
- RADU: Nem is te. A bátyám. Éppen most veszi el Budán. Táncol és vigad. Örülök, hogy végre megtanulta jól érezni magát.
- MÁTYÁS: (*megréműl*) Akkor ez mégsem rémálom? Ez a valóság? Helyet cseréltem a bátyáddal?
- RADU: (*bólint*) Fejet is cseréljen, aki helyet cserélt.
- MÁTYÁS: És mézbe rakják a fejemet? Az én csúnya fejemet? Laci bátyám mennyivel szebb volt, még nálad is szebb, mármint a régi Laci bátyám, nem ez a mostani, a régi tiéd, mégsem jutott neki méz.
- RADU: Nem hiszem, hogy ezért itt a másvilágon irigykedni fog rád.
- MÁTYÁS: Így talán nem, hogy engem is lefejeznek. (*sóhajt*) Ránk jár a bárd.
- RADU: Vigasztalódj, Vlad sokkal különb Mátyás király lesz, mint te lettél volna.
- MÁTYÁS: Ez nem igaz! Egy birodalmat kapott tőlem, egy nagyszerű Magyarországot!
- RADU: De az ő uralkodása alatt születik újjá.
- MÁTYÁS: (*dühösen*) Mit képzelsz? Hogy csak úgy, minden következmény nélkül megjavulhat? Hát akkor én meg kegyetlen, vérszopó szörnyetegként fogok visszajárni a sírból, hogy az ő nevét örök időkre gyűlöltté és rettegetté tegyem. (*kéjes borzongással, hörögve*) Drakula!
- RADU: Ő a lelke mélyén mindig jó volt.
- MÁTYÁS: Egy szarszívú fostócsa volt, és az is marad!
- RADU: Te sem ismerted meg igazán. Pedig előtted kitarta a lelkét!
- MÁTYÁS: Szépen kitarta! Még azt sem árulta el, miként bír a padmalyra szarni!
- RADU: (*nevet*) Nálad is csinálta? Muradot is mindig ezzel bosszantotta. Egyszer kilestem, mi a fortély.
- MÁTYÁS: (*térdre esik*) Könyörgök, szellem! Raduka! Fedd fel! És megnyugszom a sorsomban! Mint öcsike az öcsikének! Hogyan csinálta?
- RADU: (*felveszi az asztalról a pomagránátot*) Figyelj!
- MÁTYÁS: Ezt honnan szerezted?
- RADU: Vlad küldte neked. Pomagránát. Csudi finom.
- MÁTYÁS: Meg akarod zabálni? Van annyi időm, míg átér rajtad?
- RADU: Nincs. A szellemek amúgy se kaksiznak. Vegyük úgy, hogy már átért. (*A fenekéhez tartja a pomagránátot, úgy tesz, mintha kiszarná a tenyerébe, azután feldobja a mennyezetre, a pomagránát fent ragad*) Íme.
- MESÉLŐ: Mátyás boldogan zokogva néz fel a mennyezetre. Megvilágosodott. Sötét. Itt a vég.

Vége.